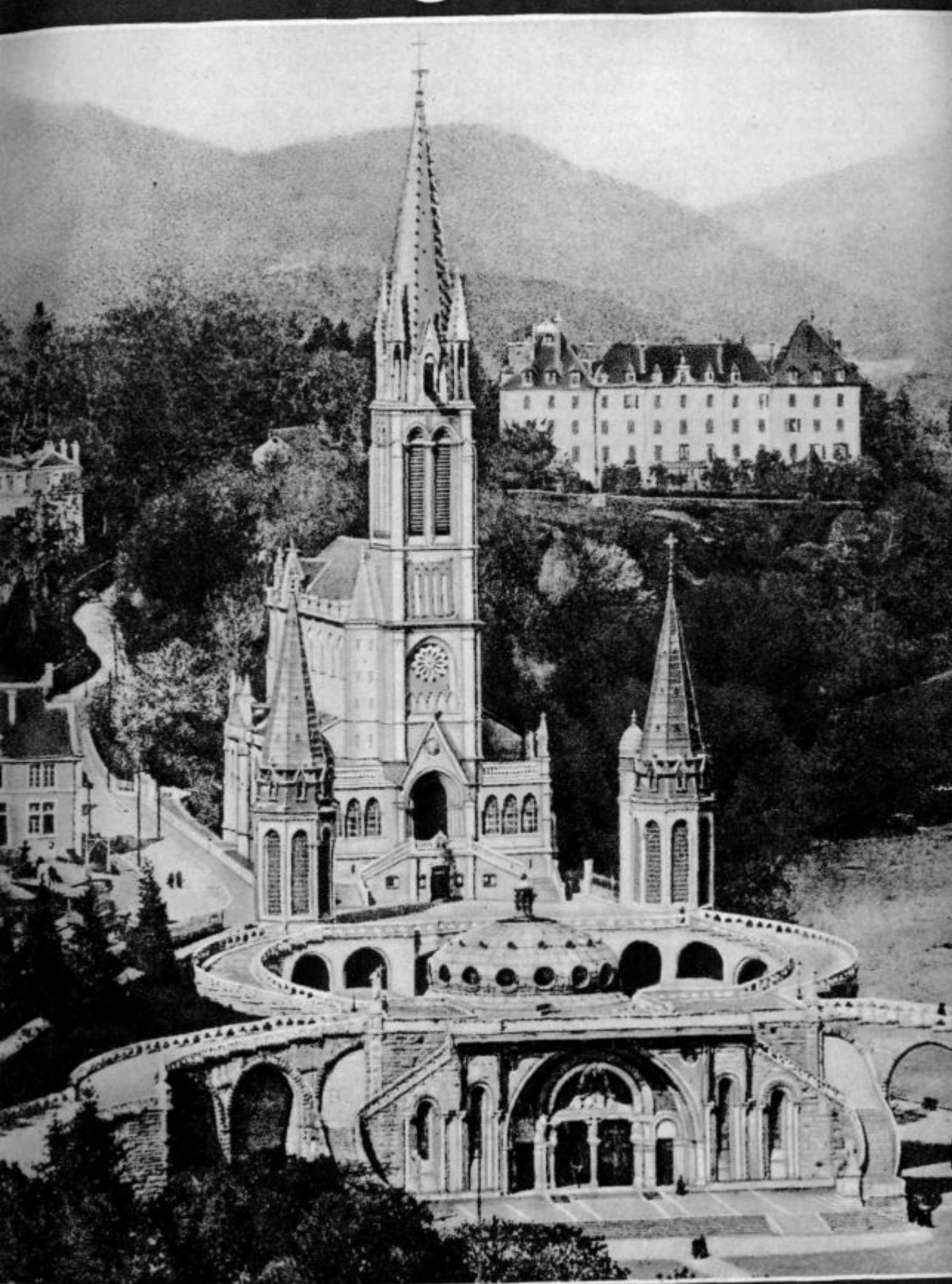

Bogoljub

Februar 1938

Na zadnji postaji življenja

Naslednje vrstice smo povzeli iz dolgega dopisa, ki ga je uredništvu poslal Jožef Pipan iz Rima. »Srce me sili« — pravi — »da napišem nekaj vzpodbudnih besed svojim dragim bratom in sestram po Marijinih družbah, preden umrjem. Stopil sem že v 82. leto in sem na zadnji postaji sedanjega življenja. Ne dobim besede, ki bi z njo mogel izraziti svojo veliko zadovoljnost in veselje, da sem postal Marijin družabnik. Ta presrečni dan je bil zame 18. rožnik l. 1905 v Trstu. Te časti bi jaz ne zamenjal za nobeno ceno. Od nje ne odstopim, ko bi mi kdo ponujal tudi sto tisoč lir. Če bi se kdo čudil mojim besedam, bi mu rekel: Le počakaj malo. Prišel bo čas, morda prej ko misliš, ko se boš vlegel na smrtno posteljo in te bo vse zapustilo, tudi tvoji sedanji tovariši in prijatelji, takrat se boš šele prav zavedel, kaj je to Marijina družba in koliko je vredno, če si dober član te prelepe cerkvene organizacije; kajti ta ti zagotovi, da te Marija ne bo zapustila.

Meni se čudno zdi, da morajo voditelji še vabiti mladino v družbo Marijino; zakaj mladeniči in dekleta bi morali sami imeti toliko umevanja, da bi po lastnem nagibu šli k voditelju in bi goreče prosili, naj jih spreime v družbo in varstvo Marijino. Potem bi prav gotovo s svetim ogorčenjem gledali na pogubne plesе in druge prilike, ki pokvarjajo in odtujujejo mladi svet Jezusu, Cerkvi in Mariji.

Zaradi pogubnih plesov odrekuje danes mnogo mladostnih oseb staršem pokorščino, zapletajo se pa v zanke satanove, ki se iz njih težko, težko izmotajo. Koliko jih je, ki prav zaradi plesnih in drugih zabav, ki so s plesom v zvezi, zanemarjajo cerkev in svete zakramente. Odlašajo in odlašajo pokoro, in če jih smrt nanagloma zaloti, kakšna bo sodba?

Ako bi izpraševali tiste, ki so zašli na kraj večnega trpljenja: zakaj ste si nakopali večne muke, saj ste imeli priliko, da bi se bili očistili v zakramentu sv. pokore, bi odgovarjali, da so lahkomišelnost odlašali pokoro, pa je nepričakovano potrkala smrt in prerezala nit življenja: enemu, ki je padel z drevesa; drugemu, ki ga je zadela strela; tretjemu, ki je bil zaboden v pretepu; četrtemu, ki ga je zadela kap; petemu, ki je utonil itd.

Da, da, če hočemo, da nam Bog odpusti pregrehe, se je treba skesano obtožiti — pa tudi skleniti, da se bomo varovali prostovoljnih bližnjih priložnosti v greh. In take priložnosti so večinoma zakotni in gostilniški pa tudi drugi plesi, pa grešna znanja in še marsikaj. Brez resnega sklepa — pa ni odpustčenja. Kako pravi Kristus sam? »Ako te pa tvoja roka ali tvoja noga pohujšuje, jo odsekaj in vrzi od

sebe! Boljše je zate, da prideš z eno roko ali kruljev v življenje, kakor da bi imel dve roki ali dve nogi, pa bi prišel v večni ogenj. In ako te tvoje oko pohujšuje, ga izderi in vrzi od sebe! Bolje je zate, da prideš z enim očesom v življenje, kakor da bi imel dve očesi, pa bi bil vržen v pekleni ogenj.« (Mt. 18, 8, 9.) Jezus je hotel reči: Kar zavaja v greh, je treba odstraniti; ker pa je laže greh pustiti, kakor si oko izdirati, si nihče ne bo izdrl očesa, pač pa se bo obvaroval greha, če misli na globoko resnico Jezusovih besedi. Vsemu se bo odpovedal, kar ga zavaja v greh, tudi če mu je tako ljubo kakor oko in roka.

Dragi moji bratje! Res je, da je cesta, ki pelje v nebeško domovino, polna prepadov in previsov, tako da bi brez vodstva težko prišli do nebeških vrat. Tako varno vodstvo se nam pa nudi v Marijini družbi.

Naš starosta-kongreganist Pipan ima tudi pesniško žilo. Takole nas bodri:

Vse na svetu se spreminja,
v dolgo večnost vse drvi;
to nas resno opominja:
tja hitimo tudi mi.

Ni reči tako potrebne
kot skrbeti noč in dan,
da bo duša tvoja lepa,
ko pred sodbo boš pozvan.

Blagor ti, če zdaj poslušáš,
kar Zveličar te uči;
saj v življenju že okušáš
mir in srečo večnosti.

Nori človek se ne briga
nič za blaženost nebes;
njemu mar je le vživanje,
šport, zabava, godba, ples.

Vse ga kliče, vse ga sili
in pomočke mu deli:
naj se vendar duše vsmili,
da ji raj zagotovi.

Jaz sem v Rimu, vi ste tukaj,
vsi pa le za bežen čas.
Tam vso večnost bomo skupaj,
če Sodnik ne loči nas.

ISKRE.

Marsikdo misli, da je bolj važno, če svoje napake prikriva, kot pa da bi jih odpravljali.

Tako smo zatopljeni v malenkosti, da se vse važnejše stvari v njih zatope.

Pomisleki zoper Lurd

(Razmišljanje ob 80 letnici lurških dogodkov.)

Enajstega februarja letos bo minilo 80 let, kar se je brezmadežna Devica prvi-krat prikazala štirinajstletni Bernardki Subirú v južnofrancoskem mestecu Lurdu na vznožju Pirenejev, ki delajo mejo med Špansko in Francosko. Bernardkino mesto bo osemdesetletnico povečevalo s slovesnostmi, ki bodo dostojno izrazile živo vero in globoko hvaležnost.

Ko sem mislil naprej na ta pomembni dogodek, mi je prišla v roke knjiga doktorja Avgusta Valleta, predsednika odbora za zdravniške ugotovitve v Lurdu. Ta učeni, zraven pa pobožni zdravnik, je deset let vsako zimo popotoval po Evropi, Afriki in Ameriki, da je predaval o lurških ozdravljenjih učenim in neučenim ljudem. Te govore je sedaj dal na svetlo v knjigi, ki nosi naslov: »Moja predavanja o čudežnih lurških ozdravljenjih«.

Malokatero knjigo sem prebral s tako velikim zanimanjem in ko sem jo odložil, mi je prišla misel: Povej vsaj glavne misli s preprostimi besedami Bogoljubovim bralcem, kolikor se to dá stisniti na štiri strani, pa boš marsikateremu nemalo ustregel.

1. Ali zdravniki priznavajo lurške čudeže?

Seveda priznavajo! Saj ima vsak zdravnik pravico, da od blizu prouči lurške dogodke. Samo leta 1936 se je v ta namen zglasilo v Lurdu 705 doktorjev, med njimi enajst profesorjev zdravilstva. Seveda ni s tem rečeno, da je vseh teh 705 mož izjavilo, da so preiskana ozdravljenja res čudežna, a če tega niso storili, ni kriva njih prevelika učenost, ampak druge reči, ki nimajo z resnično znanostjo nobenega opravka.

Število zdravnikov, ki so o lurških čudežih prepričani, nikakor ni majhno, saj

šteje samo mednarodno zdravniško društvo Naše ljube Gospe lurške 2450 članov 20 različnih narodnosti! Vsi ti gospodje se zanimajo za Lurd, dopisujejo s tamkajšnjim zdravniškim odborom in pošiljajo na ta milosti polni kraj bolnike. Kdo bi si upal reči, da je to 2450 bedakov, ki so se izneverili strogi znanosti!

Kako ozkosrčni in omejeni pa so lahko celó vseučiliški profesorji, se prečudno in jasno vidi na primeru doktorja Aleksija Karéla (Carrel). Ta mož je lani napisal v francoskem jeziku na štiri sto straneh knjigo z naslovom: »Človek, skrivnostno bitje«. Ta knjiga je pisana s tako vsestranskim in globokim znanjem, da bo ostala vedno med najslavnejšimi spomeniki človeške misli. Ko jo bereš, prehajaš iz začudenja v strmenje, kako morejo eni možgani tako mojstrsko obvladati vsa področja človeških vednosti.

In če zdaj vprašaš: Kdo je ta Aleksij Karél? Profesor na slavnem Rokfelerjevem zavodu v Njujorku, zaradi znanstvenih uspehov po vsem svetu občudovan. In kaj ga je pognalo na to cesto znanosti in mu odprlo hrame najvišje učenosti? Lurški čudeži? Kako to?

Takole. Leta 1902 je bil Aleksij Karél pomočnik vseučiliškega profesorja za operacije z namenom, da se tudi sam usposobi za takega profesorja. Nekega dne ga pokličejo k deklici, ki je imela sušični tvor desnega boka, ki so ga že drugi dolgo zdravili brez uspeha. Karél je poskusil vse mogoče reči, pa zastonj. Nazadnje svétuje družini, naj peljejo bolnico v Lurd.

Čez nekaj časa po tem dogodku je obedeloval Karél z nekaterimi profesorji in sošolci. Govorili so tudi o posebnih primerih, na katere je vsak izmed njih naletel pri zdravljenju.

»Da, zares, kaj je pa z vašo malo bolnico, Karél?« je vprašal eden navzočih. Mladi zdravnik se je nasmehnil in dejal: »Poslal sem jo v Lurd.«

»V Lurd...« in vsi so se zasmeli.

»In mislite, da boste vašo bolnico tako ozdravili?«

»Priznam,« je odvrnil Karél, »da takrat, ko sem to nasvetoval, nisem mislil, da bo ozdravela. Kaj hočete! Treba je bilo nekaj storiti! Toda davi, gospodje, sem spet obiskal malo bolnico, ki se je vrnila iz Lurda, in moram vam povedati nekaj čudnega: videl sem, da je ozdravela!«

»Ozdravela?...«

»Da, popolnoma ozdravela. Nič več nobenega sledu gnojenja. Lurd je pomagal v nekaj dneh, jaz pa sem se zastonj ubijal mesece. To spada med čudeže.«

Vso družbo je mrzlo spreletelo, zakaj lionska univerza je bila takrat še zelo materialistična.

»Bodite pametni,« je pripomnil stari profesor C., »če ostanete pri teh mislih, vam pač lahko povem, da nimate nič več opraviti pri nas. Nikdar vam lionsko vseučilišče ne bo odprlo svojih vrat.«

»Če je tako,« je odvrnil Karél, »grem drugam. Saj se bo dalo živeti tudi drugje.«

Storil je, kakor je rekel. Šel je daleč čez morje in ta dogodek je bil začetek čudovite znanstvene sreče doktorja Aleksija Karéla.

Res, dosti je luči za tiste, ki hočejo videti, dosti pa tudi teme za tiste, ki hočejo mižati!

2. Ali so v lurški vodi posebne zdravilne snovi?

Dr. Vallet dobesedno navaja spričevala treh učenjakov, ki so preiskali lurško vodo in dognali, da se ne razlikuje od druge vode po nobenem posebnem svojstvu in nima v sebi nobene posebne zdravilne snovi. Kakor je ugotovil doktor Moog, profesor kemije v Tuluzi, to ni nič drugega kot »dobra pitna voda«. Nekateri so mislili, da njena zdravilnost izhaja iz radioaktivnosti. Zato so jo dali preiskati strokovnjaku doktorju Nodonu. Učenjak je dognal, da »ta voda nima v sebi nobene radioaktivne snovi.«

Sploh so se pa zgodila nekatera ozdravljenja brez vsakršne kopeli in še preden je bolnik pokusil lurško vodo, med procesijo z Najsvetejšim, ali po obhajilu pred votlino.

Potem pa je treba premisliti tudi tole: Če bi bila v vodi skrivna zdravilna moč,

bi ta na boleznih iste vrste enako vplivala. Če torej danes nenadoma ozdravi jetičnik, ni nikjer zadostnega vzroka, zakaj se vračajo mnogi njegovi tovariši domov neozdravljeni. Ali je morda kdo nalašč preprečil, da tista skrita zdravilna moč pri njih ni delovala?!

Ugovor, da ima lurška voda skrivno zdravilno snov v sebi, je torej popolnoma iz trte zvit in toliko vreden kakor piškav oreh.

3. Katero ozdravljenje imajo lurški zdravilniki za čudežno?

Da zdravniki gori imenovanega odbora v Lurdu priznajo: To ozdravljenje se ni zgodilo naravno, je treba, da so se izpolnili trije pogoji. Najprej, da je bolnik ozdravel brez vsakršnega zdravlila, potem, da je ozdravljenje nastopilo v trenutku, ne pa s tisto počasnostjo, kakor pri naravnem poteku. In še tretji pogoj: Bolnik, ki je čudežno ozdravel, mora iz bolezni preiti v zdravje, ne da bi polagoma okreval ali preboleval.

Zgled. Gospodična Marija Arnaud je imela že dve leti težko, neozdravljivo sklerozo (poapnenje) hrbteničnega mozga. Ta bolezen privede do popolnega ohromenja nog, do splošnega propada vsega organizma in se konča s smrtjo v dveh do šestih letih.

Dne 23. avgusta 1925 zjutraj so jo nesli v votlino in postavili nosilnico zraven prižnice, s katere je prav takrat duhovnik pozval bolnike, naj molijo za rajne. Naša bolnica se je v molitvi spomnila svojega brata, nato je z drugimi prejela sveto obhajilo. Še ko je imela sv. hostijo na jeziku, je začutila, da je ozdravljena, in sicer trajno ozdravljena. Zdravilnega sredstva tu ni bilo prav nobenega, le molitev in sv. obhajilo! Bolezen, ki je izginila, ni bila morda le kakšna živčna zmeda, ampak popolnoma neozdravljiva bolezen. Saj je dve leti pozneje izročil plemenit človekoljub Društvu za živčne bolezni lepo vsoto 100.000 frankov za tistega, ki bi odkril kaj takega, kar bi moglo pozdraviti to bolezen v dveh letih. A tu bolezen ni zahtevala dveh let, da bi izginila, ampak dva trenutka!

4. Kaj je s sugestijo?

Nekatere živčne bolezni se dajo vsaj za nekaj časa izboljšati s tem, da zdravnik bolnika ali pa ta sam sebe prepričuje, da bo ozdravel. Tako prepričevalno prigovarjanje se imenuje z latinsko besedo *sugere*

stija. Sam sem govoril z bolnikom, ki ga je tako (za nekaj tednov) pozdravil slavni lekarnar Kué — seveda ne trenutno! Prej se mu je želodec zvijal v krčih in neusmiljeno bruhal. A če bi bili ta nesrečni želodec rentgensko ali drugače preiskali, bi prej ali pozneje ne našli najmanjše okvare. To je značilno za bolezn, ki se morejo zdraviti s sugestijo.

Ali se lurški bolniki zdravijo morda s sugestijo? Nekateri prav gotovo tudi. A to niso čudežna ozdravljenja. Zdravniški odbor v Lurdu pravi o njih: To niso lurška ozdravljenja, ampak ozdravljenja v Lurdu, hoteč s tem reči, da bi se prav tako lahko zgodila kjerkoli drugod, ker so čisto naravna.

Leta 1930 se je mlada jetična žena iz Monpeljeja ob blagoslovu s sv. Rešnjim Telesom nenadoma dvignila z nosilnice in izjavila, da je ozdravljena. Ta dogodek je napravil velik vtis na množico in tisoči so spremili srečno ženo v zavetišče. Čez pol ure so zdravniki obstopili njeno posteljo in dognali, da imajo pljuča še vse znake odprte jetike, da je vročina zelo visoka in žila nestrpna. Ubožica je čez nekaj dni umrla in tako podala primer najpopolnejše sugestije same sebe, prepričevanja, ki bolnega telesnega uda ne ozdravi.

Z resničnimi lurškimi ozdravljenji nima sugestija nič opraviti, to pa zato, ker pri teh se vselej pozdravi organ, ki je bil poprej po bolezn okvarjen in spremenjen, z drugo besedo: to je bila bistveno organska bolezen. Tega pa sugestija ne zmore. Zakaj človek nima zase ne za drugega v sebi moči, da bi v trenutku popravil kostno ali živčno snov, da bi v trenutku zacelil rane, da bi v trenutku razdejal bulo, zaradi katere že umira, da bi v trenutku izjalovil okužbo, s katero ga že moré bacili. Če bi človek imel tako moč, bi lahko preprečil vsako bolezen in bi bil tudi po telesu neumrljiv.

In če bi sugestija ozdravljala organske bolezn odraslim, kako si potem razlagati ozdravljenje otrok v starosti, ko so za kakršnokoli sugestijo še nedostopni?

Triletnega Gilberta Klota, ki je imel hudo pljučnico, je njegov zdravnik obupan prepustil tovarišu doktorju Genillonu dne 20. februarja 1928. Genljivo je brati, kako požrtvovalno se je zavzel ta zdravnik za malega bolnika, ki je pripadal revni komunistični družini. Poskusil je stvari, o katerih se nam še ne sanja ne, da bi ga rešili. A zastoj!

Ze 1. marca se je otrok bolj in bolj dušil; vročina je od 40 zlezla na 41 stopinj.

Začel se je prav za prav že smrtni boj, ki je trajal do 11. marca. Tega dne ob sedmih zvečer se je zdravnik poslovil od staršev z besedami: »Zdaj me ne bo več; otrok bo v nekaj urah umrl.«

Ko pa se je zdravnik vrnil domov, ga je družina opozorila na lurško vodo. Dejal je stekleničico v žep in šel k bolniku, misleč, da ga najde že mrtvega. In res: vročina 41, utrip blazen, dihanje komaj slišno itd. Vžil mu je malo vode v usta in glej čudo, kakor bi trenil, je nastopilo splošno zboljšanje, in ko je zmeril vročino, je toplo mer pokazal 37.8 stopinj. — Ko ga je obiskal 13. marca ob devetih dopoldne, ga je našel zunaj na soncu lahko oblečenega. Danes je star devet let in ni bil nikoli več bolan.

Ali je morda tega dečka kdo prepričeval, da ga bo ozdravila lurška voda?!

5. Morda pa ozdravlja živa vera?

Kolikor nagne Boga, da čudežno poseže v razvoj bolezn, dà! Drugače ne! Zakaj samo naravno živa vera za zdravljenje ne more imeti drugega pomena kakor sugestija; o sugestiji pa že vemo, kaj more in česa ne more.

Dne 27. julija 1929 je na kliniki v Cannesu zaradi tuberkuloznega vnetja možganske opne umirala Pavla Margeri. Tri usmiljene sestre so pravkar začele molitve za umirajoče. Zdajci pa ena izmed njih stopi po steklenico lurške vode in spusti bolnici nekaj kapljic v usta. In glej, nenadoma ta življenjska podrtija oživi, sede na postelji in prosi jesti.

Ali se bo zdaj kdo drznil reči: Živa vera je v trenutku pomorila milijarde bacilov v hrbtenični tekočini? O bolezn, ki jo je imela Pavla Margeri, je v velikanski zdravniški knjigi, ki je izšla leta 1935 v francoskem jeziku (22 zvezkov), dobesedno takole zapisano: »Tuberkulozno vnetje možganske opne je lep in žalosten zgled bolezn, ki se gotovo zavozlja v smrt. Vsakršno zdravljenje je brezuspešno. Zdravnik more biti nasproti družini samo diplomat in ji polagoma razodeti, česa je pričakovati.«

Res močno, vsemogočno vero mora imeti brezverec, da pripisuje ozdravljenje take bolezn naravnim močem!

Dr. Vallet zanimivo popisuje ozdravljenje pariške komunistke Ginó, ki se je čudežnemu ozdravljenju upirala in ga potem tajila, ker ni imela vere. Nasprotno pa prej omenjena jetičnica iz Monpeljeja klub živi, trdni veri ni ozdravela.

6. Zakaj v Lurdu ne zraste odrezana roka ali noža?

Zato, ker bi tak čudež ne pridobil za vero nobenega takega, ki n o č e verovati. Pogubljeni bogatin je dejal očetu Abrahamu: »Oče, ako pojde k mojim bratom kdo izmed mrtvih, se bodo spokorili.« Abraham pa mu je rekel: »Ako ne poslušajo Mojzesa in prerokov, n e b o d o v e r j e l i, tudi če kdo od mrtvih vstane« (Lk 17, 30. 31).

Bog v Lurdu ne zdravi tako, da bi naravi in zakonom človeškega življenja n a s p r o t o v a l, ampak stori za ozdravljenje nekaj, kar bi narava v drugačnih razmerah in zlasti v m n o g o d a l j š e m č a s u tudi mogla napraviti, ali z drugo besedo: lurški čudeži se gode v okviru in v duhu življenjskih postav, ki jih je Bog dal č l o v e š k i naravi. Tako Bog t r e n u t n o ustvari to, kar bi moglo telo po naravnih postavah in v drugem času polagoma popraviti.

Nekatere vrste živali je Bog tako ustvaril, da jim odsekani ud nanovo zraste (n. pr. lupinarji), kakor poženejo nove vejice iz okleščene vrbe. A človeškemu telesu Bog ni dal te ustave, zato se je sam drži tudi, ko dela čudeže. Če kdo ne more verjeti, da je prva roka čudovit b o ž j i umotvor, tudi ne bi mogel verovati, če bi videl zrasti odrezano roko.

Za tiste, ki hočejo videti, je v Lurdu dosti luči.

7. Lurški čudeži — in še nepoznane prirodne sile

»Neznane sile,« je zaklical pri nekem predavanju o Lurdu profesor Arnozan, predstojnik medicinskega oddelka na vseučilišču v Bordo. »Ali je to vse, kar znate povedati, da bi razložili to, česar ne ra-

zumete. Če se n. pr. poškodovana kost v n e k a j s e k u n d a h popravi, pravite: neznana sila je to storila. Zakaj neznana? Saj veste, da bi narava počasi sama to delo opravila. Torej je sila z n a n a, le ene reči bi še nujno potrebovali in tej se pravi: č a s. Silo torej poznate in veste, kako dela po n a r a v n i svoji postavi, namreč tako, da ji mora v s e l e j pomagati č a s. Če pa se ji da spregled od č a s a, mora ta spregled dati ne kakšna n a r a v n a sila, ampak moč, ki je izven narave.«

Najpoglavitejši pogoj, da je lurško ozdravljenje res čudež, je to, da se je zgodilo t r e n u t n o. Zdaj naj pa svet stoji še milijon let, pa ne bodo odkrili prirodnih sil, ki bi bile zdaj neznane in ki bi mogle človekovo rast tako pospešiti, da bi se dojenčkovo šestmesečno telo naenkrat spremeniло v šestletno. Če bi se danes to zgodilo, bi rekli po pravici: čudež! Če bi se pa kdo drznil ugovarjati: neznana sila, bi ga poslali na Študenec, zakaj tak bi se norčeval iz dobro znanih zakonov življenja, ki imajo le to pomanjkljivost, da ne morejo delati s tako rekordno brzino, kakor si jo lahko privoščijo Stvarnik. Natrgana, ranjena glavna žila (arterija) potrebuje 40—50 dni, da se zaraste. Če torej kdo trdi, da bo neka neznana sila jutri tako žilo ali kost, mišico, ledvice, jetra, pljuča hipno zacelila, se norčuje iz življenjskih zakonov.

Zamorec, če je neroden, pade z drevesa, čeprav ne ve, da ga zemlja nase vleče, čeprav ne pozna zakona težnosti. To mu je n e z n a n a sila. A če bo študiral in bo to silo spoznal, bo padal prav tako dol, ne pa kvišku, in z isto hitrostjo. Prav isto je z »neznanim« vzrokom čudežne zacelitve.

Jos. Šimenc.

Simeonova molitev

*Ves božji hram svetel
od Tvojega je svita.
Povsod si luč prižgal,
čez ves je svet razlita.
Nebeška luč si Ti,
ki narodom žari.*

*Ljubeče starček svet
na rokah Te je nosil;
od sreče je prevzet,
da sme umreti, prosil:
Zdaj ločim se miran,
ko Tvoj sem videl dan!*

*Glej, Simeon sem sam
sred zemeljskega boja;
a Tebe, Bog, poznam,
in vem, da luč si moja.
Odpusti hlapca zdaj
in daj miru mu kraj!*

Franjo Neubauer.

Sv. Alfonza Ligvorskega pobožnost k Materi božji

1.

Marija nam je rodila Jezusa Kristusa, našega Zveličarja; je torej prava Mati božja. Pomisli, kristjan moj, samo to besedo: Marija je Mati božja. — Ali ji je mogel dati Bog kako višje ime in višjo čast? Kako bo pogledal Jezus tiste, ki nočejo častiti njegove najsvetejše Matere, kateri je izkazal On sam tako visoko čast!?

Ali je katero ustvarjeno bitje, ki bi ga bil Bog bolj vzljubil — kakor Marijo? In ti nočeš ljubiti Nje, katero Bog tako ljubi?¹

2.

Marija je naše upanje. Sveta katoliška Cerkev jo pozdravlja: »Upanje naše, bodi pozdravljena!«

Jezus ji ne odreče ničesar, ako ga kaj prosi, ker je njen Sin, Marija pa nam ne bo ničesar odrekla, ako jo kaj prosimo, ker je naša mati. Jezus nam jo je izročil z besedami: »Žena, glej, tvoj sin!« in »Sin, glej, tvoja mati!« Marija je najbolj nežna, najbolj goreča, najbolj usmiljena in najbolj ljubezniva med vsemi materami. Ako si velik grešnik, o, nikar ne obupaj nad svojim zveličanjem; prosí Marijo — pribežališče grešnikov — in se ne boš pogreznil tudi ne v najbolj razburkanih valovih življenja.

Ako hočeš rasti v kreposti, prosí Marijo — kraljico svetnikov — in gotovo ti bo izprosila to milost. Ako si žalosten, pokličí Marijo — tolažnico žalostnih — in gotovo se razveseliš.

»Spomni se, o preblažena Devica, da še nikdar ni bilo slišati, da bi koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal!« vzklika sv. Bernard.

3.

Sveta Cerkev božja te uči pobožnosti do Marije: koliko cerkva in oltarjev je sezidala njej na čast, koliko praznikov postavila v njeno proslavo, koliko bratovščin in celo duhovnih redov je zbrala pod njenim imenom, koliko zakladov milosti in odpustkov združila z njenim češčenjem!

Ali ni Bog naredil nešteto čudežev na njeno priprošnjo, kakor priča toliko krajev! Ali niso kralji in knezi izročali svojih držav njenemu mogočnemu varstvu? Ali ne časte danes vsi pravi prijatelji Jezusa Kristusa tudi

Marijo? Kajti, kako bi mogli slaviti Sina, ako bi zaničevali Mater?

Potrudi se torej, moj ljubi kristjan, ko obiskuješ Jezusa v najsvetejšem Zakramentu, da boš počastil tudi preblaženo Devico in božjo Mater Marijo. To lahko opraviš pred kako podobo Matere božje, ali v cerkvi ali doma. Bodi zagotovljen, da izprosi Marija velikih milosti vsakomur, ki ji napravi najmanjšo, tudi še tako nezatno uslugo.

Pozdrav preblaženi Devici Mariji.

(Molitev sv. Alfonza Lig. za varstvo in priprošnjo Marijino.)

Presveta in brezmadežna Devica, moja ljubljena Mati Marija! Ti si Mati mojega Gospoda in Zveličarja, kraljica sveta, priprošnica, upanje in pribežališče grešnikov. K tebi se danes zatekam, najrevnejši med vsemi grešniki. Pred tvoje noge, o velika Kraljica, položim svoje dolžno češčenje, svojo ponižno poklonitev in te zahvaljujem za mnoge, do te ure izkazane dobrote in milosti, posebno pa za to, da si me v svoji ljubi naklonjenosti rešila pekla, ki sem ga že tolikrat zaslužil. Tebe ljubim, o ljubezniva Gospa in gospodovalka! In iz najčisteje ljubezni do tebe napravim nespremenljivi sklep, tebi vedno služiti in po mogočnosti vplivati, da ti bodo služili še drugi. Poleg upanja v Jezusa, tvojega božjega Sina, položim v tebe vse upanje in zveličanje svoje duše. Vzemi me med svoje služabnike, o Mati usmiljenja, in me ohrani v svojem mogočnem varstvu.

Ker vem, da pri Bogu vse premoreš, zdihujem k tebi in kličem v revni in nadlogi svojega srca: Reši me vseh skušnjav, ali pa mi ohrani vsaj zadostno moč, da jih bom mogel zmagovati do konca svojega življenja.

Od tebe želim prave ljubezni do Jezusa. Po tebi upam enkrat blaženo umreti. O, moja ljuba Mati, prosim te pri tvoji ljubezni do Boga, stoj mi vedno ob strani, posebno pa v zadnjem in odločilnem trenutku mojega življenja. Ne zapusti me, dokler me ne vidiš med blaženimi v nebesih! — Tam te bom slavil, tam bom tvojemu usmiljenju prepeval večno hvalo. Amen.

Molitev k brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

O, sladko Srce Marijino, srce — božje in naše Matere! Ljubeznivo Srce, predmet dopadenja presvete Trojice, vredno vse časti in nežnosti angelov in ljudi; o Srce, ki je najbolj

¹ Kaj naj rečemo šele o tistih, ki Marijo gramote z znano italijansko kletvinsko grdino? — Op. ur.

podobno Jezusovemu Srcu, čigar prava podoba si; Srce polno dobrotljivosti in najiskrenejšega usmiljenja do naše bede! O, daj, raztopi ledeno-mrzlo skorjo naših src, in stori, da se bodo popolnoma nagnila do Srca božjega Zveličarja. Vlij v ta srca ljubezen do svojih čednosti, razpali jih z onim svetim ognjem, ki vedno v tebi gori.

Zapri v sebi sveto Cerkev, varuj jo in bodi vedno njeno sladko zavetje in nepremagljiva bramba proti napadom njenih sovražnikov.

Bodi naša pomoč v sili, naše okrepčilo v težavah, naša opora v skušnjavah, naše pribežališče v preganjanju, naše varstvo v vseh nevarnostih in posebno v zadnjem boju našega življenja, ob času ločitve, ko se bo ves pekel oborožil proti nam, da bi v tem strašnem trenutku uropal našo dušo, v strašnem odločilnem trenutku, ki od njega zavisi vsa naša večnost. Daj nam okusiti, o najboljša Devica,

sladko milobo tvojega materinega Srca in spoznati veliko tvojo moč pri Jezusovem Srcu, tako da nam odpreš v tem studencu usmiljenja varno pribežališče, da bi enkrat dospeli tja, kjer bomo Njega s teboj v nebesih slavili na vekov veke. Amen.

Hvalnica presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu.

Spoznano, ljubljeno, hvaljeno, blagoslovljeno, češčeno in poveličano bodi vedno in povsod božje Srce Jezusovo in brezmadežno Srce Marijino. Amen.

(Kdor moli to molitev obenem s hvalnico, dobi vsakikrat odpustka 60 dni; popolni odpustek pa, kdor se ob praznikih: rojstva, vnebovzjetja, presl. Srca Marijinega spove, prejme sv. R. T., obišče cerkev ali oltar posvečen prebl. Devici in moli na papežev namen. Ti odpustki se obrnejo lahko dušam v vica v prid. Pij VII. 26. sept. 1817.)

Vinko Lovšin.

Kaj menite

2. Zakaj Bog ne udari?

Tako se je hudoval Oražmov Miha in tako se huduje še marsikdo; da, mnogo jih je, ki imajo dvome o Bogu, ker noče udariti tam in tako, kakor bi ljudje zaslužili in kakor nekateri naravnost zahtevajo.

»Če bi bil jaz Bog, jaz bi udaril!«

»Ti, Miha, prav gotovo. Ampak s tem bi pokazal, da nisi Bog, pač pa čisto vsakdanji človek, kakršnih srečaš na naši zemlji na milijone.«

»Pa bi ljudje potem vsaj verjeli, da je res Bog, tako se pa nekateri kar ustavljajo veri, če jim še bolj dopoveduješ.«

»Veš, Miha, tako je: Kdor noče verjeti božjim dobrotam, ta tudi za kazni ne bo do vzeten in ga tudi najhujša kazen ne bo pripeljala na pot vere.«

»Pa vendar. Morebiti bi pa le šlo.«

»Odjenjaš pa ne. Vedno le svojo guliš, ali je pametna ali ne.«

»Meni se zdi pametna.«

»Miha, povej mi, kakšen bi bil tak Bog, ki bi hotel, oziroma po človeško povedano, ki bi moral tako delati, kakor ljudje od njega zahtevajo?«

»Meni se dozdeva, da bi bilo to kar prav.«

»Ne boš mi zameril, Miha, če ti bom povedal, da sem jaz nasprotnih misli.«

»Bežite kam!«

»Moje mnenje je, da bi tak Bog ne bil več Bog. On je dal svoje gospodarstvo iz rok

in vsak bi smel z njim delati, kakor bi sam hotel.«

»Mislite?!«

»Da, mislim. In še več: Tak Bog naj svoje gospodarstvo kar odloži!«

»Pa bi bilo le včasih dobro, če bi Bog ljudi malo pokrtačil. In tudi zaslužili bi.«

»Teга ne trdim, da bi ljudje ne zaslužili, kar jim ti želiš. In si bodo tudi prislužili, zakaj Bog je pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje.«

»Pa bi se ljudje vsaj malo spametovali, in to bi bilo dobro zanje.«

»Miha, verjemi mi: Kdor hoče biti pameten, je lahko pameten brez vsake kazni in šibe; kdor pa noče biti pameten, tega pa vse kazni in šibe ne bodo zmodrile.«

»Pa vendar. Poskusil bi.«

»Miha, Miha! Ne odjenjaš in ne odjenjaš. Ti bi rad Boga učil, kako naj dela z ljudmi, da bo zanj bolj prav.«

»Zdi se mi, da prav in dobro mislim.«

»Ali pa veš, Miha, da Bog človeških svetovalcev prav nič ne potrebuje? Kar pustimo ga, da dela po svoji neskončni previdnosti. Božja neskončna modrost in človeška revna učenost sta si kakor dan in pa noč; pa prav tista temna, črna in oblačna noč, v kateri vidiš komaj za eno ped naprej.«

»Saj vendar Bogu le dobro želim.«

»Teга tudi nihče ne pravi, da mu ne želiš dobro. Tudi Bog sam to dobro ve. Toda pomisli, Miha —«

»No, kaj?«

»Kaj bi pa bilo, če bi se tvoja in drugih želja izvrševala: da bi namreč moral Bog za vsako krivdo in pregreho takoj udariti, zamahniti in usekati. Koliko bi potem še bilo življenja na svetu? Kaj meniš?«

»Hmmm — — —!«

»Potem pa, dragi moj Miha, kar poslušaj me, kar ti bom sedajle povedal. Ker smo ravno v tem času, saj se še spominjaš, kako je ravnal grozoviti Herod z otroki v Betlehemu? Veš tudi, kóga je hotel najti med umorjenimi. Toda, ali si kdaj bral v sv. pismu, da bi bilo nebo poslalo svojo strelo, s katero bi bilo umorilo in pokončalo grozoviteža?«

»Nikoli.«

»Prav govoriš. Sv. pismo prav odpustljivo za tega človeka pove samo, da so umrli tisti, kateri so stregli Detetu po življenju. Več pa nam je povedal o zadnjih dneh tega krvoločnega človeka judovski zgodovinar Jožef Flavij. V njegovi zgodovini beremo zapisano, da se je pojavilo pri njem notranje vnetje, iz katerega so se razvili močni turi in nasledek tega je bil, da ni mogel več hrane uživati. Živemu so lezli črvi iz telesa. Samo leže je mogel dihati in njegova sapa je imela skrajno neprijeten duh. Telo se mu je zvijalo v grozovitih krčih. Poskušal je iskati polajšanje v nekih toplicah, pa zastoj. Bolečine so postale vedno hujše, lakota vedno bolj neznosna. Sam se je skušal umoriti, pa so mu to nakano preprečili. Slednjič je umrl v sedemdesetem letu starosti in ostal do smrti krut in krvoločen: že skoraj umirajoč je še izdal nekaj smrtnih obsodb. Tako je umiral tisti, ki o njem pravijo, da je dejal rimski cesar Avgust, da bi bilo bolje za človeka, če bi bil Herodovo prase, kakor pa, če bi moral biti Herodov sin.«

»Kaj takega pa še nisem slišal.«

»Nič za to. Si pa danes zvedel. In še eno tako ti bom povedal.«

»Le povejte. Take reči rad poslušam.«

»Saj ti je znano in veš za vse, pa vendar —. Tam je bilo na Kalvariji, Človeška zloba in hudobija je umorila samega Sina božjega. Ali si moreš sploh misliti večjo zlobo in hudobijo? In vendar ni strela iz jasnega udarila na tiste, ki so tam pod križem uganjali največje bogokletje. — Ne! Nasproti: iz ust umirajočega Sina božjega je prišla na dan za nas vse presenetljiva prošnja: ‚Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!‘ Če si ti moreš predstavljati večjo ljubezen in močnejše usmiljenje, pa mi povej!«

»Ne vem.«

»Resnico govoriš. Jaz tudi ne vem in še kdo drugi tudi ne.«

»Pa sem vendar v neki pridigi slišal, kako hudo se je godilo Judom l. 70 po Kr. rojstvu, ko so se bojevali z Rimljani. Torej Bog ni uslišal prošnje svojega edinega Sina in ni prizanesel Judom.«

»Miha! Ne bom preiskaval, ali delaš vede ali nevede Bogu krivico. Res je, da je Judom takrat trda predla — skoraj sto tisoč Judov je moral zadeti težek jarem grenke sužnosti — koliko jih je pa poleg tega padlo pod udarci rimskega meča, koliko zaradi neznosne lakote... Toda krivde ne iščimo na Bogu, ampak na tistih ljudeh, ki niso hoteli razumeti globokosti božjega usmiljenja.«

»Mislite?«

»Ne samo mislim, resnica je, kar sem ti sedaj povedal. Bojim se pa samo enega: tudi sedanji čas noče tega razumeti. V božjem usmiljenju gleda današnji čas le božjo slabost in ne pomisli, da je božje usmiljenje le dokaz neskončne milosti božje do nas in do vsega človeštva.«

»Čudno to!«

»Zares! Bog je to storil in je čudovito v naših očeh. Miha, zdaj mi pa še ti povej, kako bi ti ravnal, če bi bil ti Bog?«

Miha je povetil glavo in molčal.

J. Langerholz.

Kongres Kristusa-Kralja v Poznanju

Le premirno in pretiho gledamo mi kristjani, kaj uganjajo po svetu zakleti sovražniki božji. Zakleli so se, da hočejo s sveta iztrebiti vso in vsako vero. Takega načrta do naših dni še nikoli nihče ni naredil. Še v sanjah ni nikomur kaj takega prišlo na misel. Danes pa je pred nami ta resni, ta nezaslišani načrt.

In ne samó načrt je tu, marveč ga tudi z vsemi silami in vsemi sredstvi izvršujejo. Imajo tudi že velikanske uspehe. Na milijone organiziranih brezbožnikov, raztresenih po vseh

deželah. Celó med divjimi narodi po Aziji in Afriki rujejo in ščujejo ter ovirajo in podirajo delo misijonarjev.

In kaj storimo mi proti temu peklenskem načrtu in početju? — Nič, — kakor da se ne godi na svetu nič posebnega. Kakor da je vse v redu in se nam ni nič hudega bati!

Nekaj ljudi pa se je vendar našlo, ki so stopili skupaj in so si resno postavili vprašanje: Kaj naj naredimo, ko ta povodenj brezboštva dere vedno dalje in hoče vse preplaviti? To

je bilo na kongresu Kristusa-Kralja v Poznaniu.

Poznanj je mesto z blizu 300.000 prebivalci. Torej dokaj veliko mesto. In tudi lepo, moderno. Za kongres se je pa tako bogato okrasilo, da kaj takega ni zlepa videti. Tudi Ljubljana je bila ob Evharističnem kongresu lepo okrašena; toda Poznanj še vse lepše. Po deset in več zastav je viselo iz ene hiše, in mnogo hiš je bilo z vencii prepletenih od vrha do tal. Po vseh oknih pa so bile slike in sličice Kristusa-Kralja z napisom: »Svet za Kristusa!«

Kongresi te vrste se ločijo od evharističnih v tem-le: Evharistični kongres je ves za vse ljudstvo. Zborovanja, posvetovanja so tam bolj postranska stvar; glavno je čiščenje presvete Evharistije: pridige in slovesna božja služba, sv. obhajila in procesije. — Pri teh kongresih pa je glavno: posvetovanja, zborovanja. Tu je treba misliti, preudarjati, predloge staviti in sklepe delati, kaj naj se naredi, da se brezboštvo ustavi, vera v ljudstvu zavaruje in utrdi, kraljestvo božje poglobi in razširi. — Takega posvetovanja se pa množica ljudstva, tisoči in tisoči ne morejo udeleževati. V manjšem krogu se veliko laglje in uspešneje posvetuje kakor v veliki množici. Ljudska množica je nastopila šele zadnji dan. Kongres je trajal štiri dni. Prve tri dni so bila zborovanja. In sicer je bilo to v veliki dvorani vseučilišča. Zunaj nad vhodom je bil velik napis papeževega gesla: »Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.« Dvorana znotraj je ogromna. In ta je bila vse tri dni polna, dopoldne in popoldne. Prav za prav jih je bilo za kako zaupano in temeljito razpravljanje še preveč. A vendar so bili to samó izobraženi ljudje, ki so lahko spremljali in razumeli učene razprave. Govorilo se je lahko v vsakem jeziku, saj je bil shod mednaroden. Največ je bilo seveda poljskega jezika, potem francoskega, potem nemškega, pa tudi drugih. Govor našega ljubljanskega škofa je bil slovenski in je trajal tri četrt ure. Pa vsi so ga zvesto poslušali; koliko so ga razumeli, pa ne vem.

Kongresa so se udeležili štiri kardinali: dva poljska: poznanjski in varšavski, pa dunajski in pariški. Škofov je bilo nad 40, med temi precej vzhodnega obreda. Katoličanov vzhodnega obreda, Rusinov, je na Poljskem kake štiri milijone.

Na velike kongrese zdaj skoraj vselej papež pošlje svojega zastopnika. To je toliko, kakor da se on sam želi kongresa udeležiti, sam med zborovalci biti. S tem hoče pokazati, kako mu je stvar pri srcu. Ker pa je to nemožóče, pošlje zastopnika; navadno kakega kardinala. V Poznaniu je bil pooblaščen za

to domači kardinal Avgust Hlond sam. Isti kakor na našem Evharističnem kongresu. Pred začetkom zborovanja so ga slovesno vpeljali v stolno cerkev. Tam so na prižnici prebrali dve papeževi pismi: prvo kardinalu kot njegovemu zastopniku, drugo pa s papeževim pozdravom kongresu samemu. Nato so se poklonili kardinalu-legatu po vrsti vsi škofje in drugi dostojanstveniki. Zelo veličasten je bil pogled na več ko 40 škofov in prelatov v prezbiteriju v njih živo rdečih in višnjevih oblačilih. Bradati škofje so videti še posebno častitljivi; med njimi najbolj častiti starček nadškof Ropp, ki so ga boljšeвики pregnali iz Rusije in živi zdaj na Poljskem. Po poklonitvi so slovesno poklicali Sv. Duha za pomoč zborovanju.

Kongres se je pričel v petek popoldne 25. junija in se je sklenil v torek 29. junija, na praznik sv. Petra; prav ob drugi obletnici našega Evharističnega kongresa. Ta dan so nastopile množice poljskega naroda. Bilo je nekaj podobnega kakor na našem kongresu; seveda pa spet precej drugače. Na največjem trgu mesta, Trgu svobode, je bil postavljen visok in seveda bogato okrašen oltar. Postaviti ga je dalo mesto samo. Tja so vrele množice ljudstva cele ure v sprevodih z nešetimi zastavami. Ves obširni trg je bil nabasano poln; a še po vseh štirih ulicah, ki vodijo na trg, so se gnetle množice. Silno slikovit je bil pogled od oltarja dol na vse strani. Množica glava pri glavi, nešteto krasnih zastav, narodne noše poljske, visokošolci v svojih pisanih odelih, in — za nas nekaj čudnega — tudi Sokoli v svojih rdečih srajcah. Pri nas jih ne boste nikoli videli v paradi pri taki cerkveni slovesnosti. Poljski Sokol pa je ves drug, je katoliški; je to, kar je bil naš Orel. Že iz tega se vidi, da je katoliški čut med Poljaki močnejši kakor pri nas.

Škofje in drugi dostojanstveniki so se zbirali pri cerkvi sv. Martina. Od tam je korakal v slovesnem sprevodu pod nebesom kardinal-legat na Trg svobode k oltarju; pred njim pa vsi škofje in trije drugi kardinali. Škofje so imeli pripravljene sedeže pred stopnicami, ki so vodile visoko gor do oltarja. Kardinal-legat z asistenco pa se je povzpел kvišku do oltarja, kjer je opravil veliko sv. mašo; med mašo pa je imel pridigo vojaški škof; v glavnem v poljskem, kratko tudi v francoskem in nemškem jeziku.

Slovesni sklep kongresa pa je bil popoldne na drugem velikem trgu. To je pred onim velikim spomenikom Jezusovega Srca, o katerem smo že govorili, da ljudje kar tam na trgu kleče molijo pred njim. Kardinal-legat se je pripeljal tja v šesterovprežni kočiji, pred njim in za njim pa cele dolge čete vojakov.

Tam pred božjim kipom smo po odpeti prvi pesmi slovesno molili apostolsko vero vsak v svojem jeziku. Nato je imel kardinal sklepni govor. Govorila sta tudi minister prosvete in en general. S tem je vlada pokazala, da se popolnoma pridružuje in strinja s kongresom in njegovim namenom: z bojem zoper brezboštvo. Sklepno slavnost pa je malo zmotil dež. Zato sta dva govora, ki sta bila pripravljena, izostala. Množica bi bila še zelo rada poslušala. Dolgo, dolgo je še stala na svojih mestih; kar raziti se ni mogla. Tudi na Poljskem pojejo pesem »Povsod Boga!« in ta je tudi tam zaključila slovesnost. Koliko je bilo ljudi, je

težko natanko reči. Nekako toliko kakor na našem kongresu: vsaj 150.000, če ne 200.000. Razlika je ta, da je bilo pri nas le domače ljudstvo, ker je bil naš kongres »národenski«; tam pa je bilo dokaj tujcev, ker kongres je bil »mednarodenski«.

To je zunanja slika tega pravega mednarodnega kongresa Krista-Kralja. Glavno pa je to, da bi ta kongres ne bil le slamnat ogenj, ki vzplamti, pa brž ugasne, a nič ne razgreje; marveč da bi grel in v tek pognal močno gibanje, vzdignil odločen odpor vseh katoličanov zoper peklenske nakane brezbožnikov.

J. Kalan.

Starost in mladost v slovenskih pregovorih

Ako hočeš veliko let šteti, moraš od mladega zmerno živeti.

Če hočeš imeti na stara leta mirne dni, varuj se treh reči: žganja, kartanja in zapeljivih ljudi.

Če si ležal v mladosti na rožah, boš ležal v starosti na trnju.

Česar mladci ne vedo, starci povedo.

Človek kaže v mladosti, kaj hoče biti v starosti.

Dokler je drevo mlado, ga lahko pripogneš, kamor hočeš.

Dokler je protje mlado, ga je viti lahko.

Je star kakor greh.

Kakor starci delajo, tako se mladi uče.

Kakor stara ptica poje, tako nauči mladice svoje.

Kar jih starši uče, tako mladiči žvrgole.

Kar se fanté nauči, starček še stori.

Kdor se mlad belega kruha brani, bo star črneга hrustal.

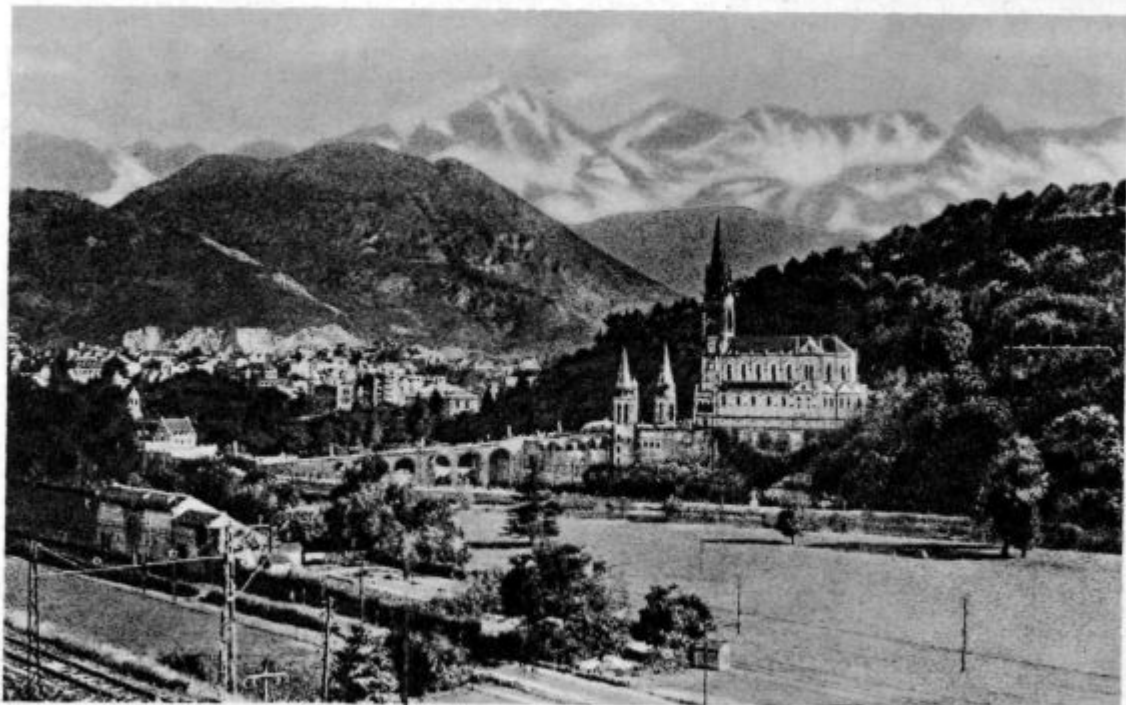
Kdor se mlad vozi, ta star hodi.

Kdor se ne trudi v mladosti, gorje mu v starosti.

Kdor za mladih dni ne skrbi, v starosti trpi.

Kri mlada pravi: Skočiva! Stara pa: Posediva!

Ljudstvo se po svoji mladini vedno ponavlja.

Panorama Lurda. V ozadju Pirenejsko pogorje

Lepota sivih las, je prav obrnjen čas.
 Mlad berač — star brez hlač.
 Mlad lažnik — dorasel tat,
 Mlad lenuh — star berač.
 Mlad pijanec — star ubožec.
 Mlad se navadi, a star dela.
 Mladarija — bedarija.
 Mladi mesec ne sveti vso noč.
 Mlad more, star mora umreti.
 Mladih ne sodi, mrtvih ne budi.
 Mladši mislijo, da so vsi starci norci; stari
 pa vedo, da so mladi nori.
 Mladina brez rdečih lic — spomlad brez
 cvetlic.
 Mladina novi svet preveč čisla, starega
 pa zanemarja.
 Mlado dete stopa staršem na prste, odra-
 slo na srce.
 Mlado drevesce se da zravnati, staro dre-
 vo se pa ulomi.
 Mlado drevo se upogne, ne pa staro.
 Mladost je norost, čez potok skače, kjer
 je most.
 Mladost je norost, ki se ne da ugnati.
 Mladost svobodna, malokdaj dobra.
 Pitni bratje v mladosti, siromaštva svatje
 v starosti.
 Preprost — doživi starost.
 Smrt stare pokosi, mlade postreli.
 Srebrn las — je starosti kras.
 Star mož, staro vino, staro žito, stara
 petica, stara mera: to je kaj vredno.
 Star prijatelj — staro vino.
 Star ženin in mlada nevesta nimata do-
 bre letine.

Stara cesta, stara cerkev in stara šega je
 zmeraj najboljša.
 Stara mera — stara vera.
 Starca je treba slušati, a ne za njim hoditi.
 Stare vere, starih ljudi in starega denarja
 bodi ti vselej mar.
 Starih šeg ne vseh zatreti, novih ne vseh
 sprejeti!
 Starim ljudem ne gre rado iz pesti.
 Starega vina in starih prijateljev se drži.
 Starost je častitljiva.
 Starost je priča, kako je kdo mladost
 preživel.
 Starost ne pride sama (spremlja jo rada
 kaka bolezen).
 Starost ni rada sama.
 Starost ni radost.
 Starost prihaja, moč odhaja.
 Starost — slabost.
 Starost vpraša: Kaj si delal v mladosti?
 Težko je staremu iti pameti iskat, ako jo
 je mlad izgubil.
 Trn se izza mlada ostri, da ne zabi na
 starost bosti.
 Tudi mlade jance koljejo.
 Tudi mlade kože se strojijo.
 Tudi mladi lisici ni zaupati.
 Tudi stare koze rade sol ližejo.
 Tudi star volk odnese jagnje.
 V stare sode staro vino, v nove sode novo
 vino.
 Vprašala bodo stara leta, kaj so delala
 mlada.
 Zna vrag mnogo, ker je star.

J. Šašelj.

Lurška votlina

Slovenska mati

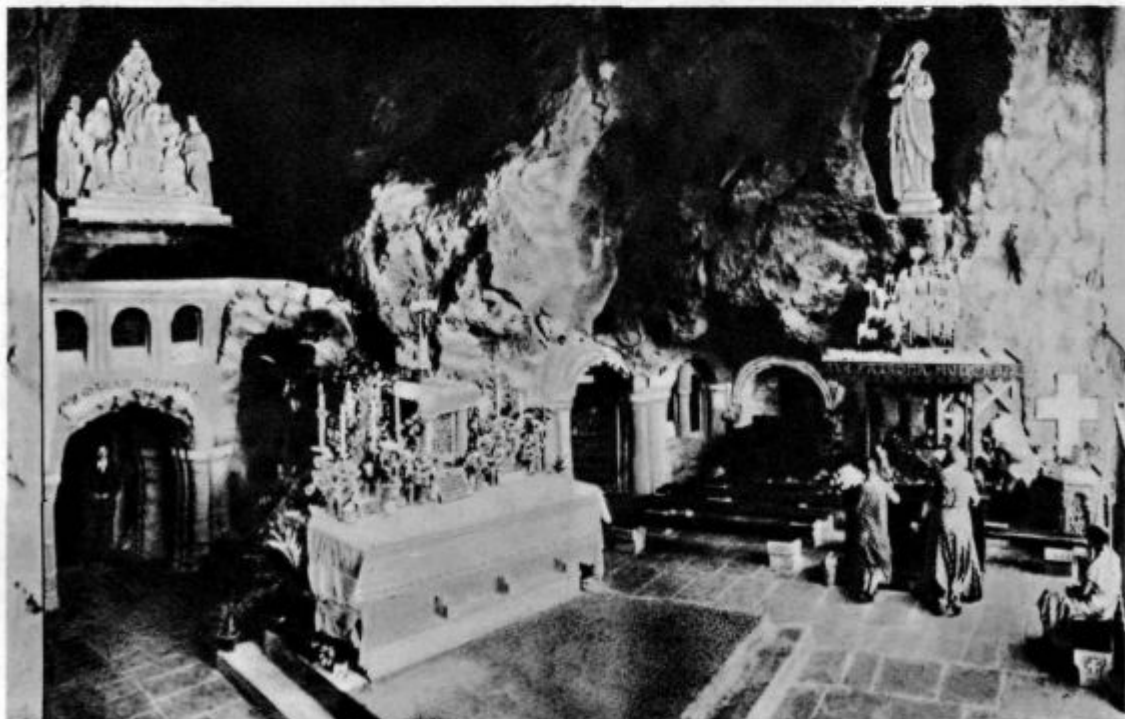
† Frančiška Kalan.

Zadnji dnevi pred božičem so potekali. Vse je živel v pričakovanju božične lepote in radosti. Tudi Blaževčeva mama se je pripravljala, da bi s svojim ljubečim materinskim srcem spet objela vseh svojih 7 otrok, ki žive razkropljeni naokoli. S to lepo mislijo je zvečer legla v posteljo, ovila stari molek okoli trudne roke, segla še po molitvenik ter iz »Getzemani in Golgote« prebrala nekaj strani. V poslednji večerni molitvi je njena duša še enkrat zašepetala prošnjo ljubemu Bogu za srečo številnih otrok. Ko se je priporočila kot sleherni večer za srečno zadnjo uro, je zapala. Božja previdnost pa je odločila, da se vzdrami v nebesih. In blaga mama se je tajno, povsem skrivnostno sredi mrzle predbožične noči poslovila od tega sveta. Njena duša je splavala pred božji prestol, da se ovenča s svetniško gloriolo, ki jo je spletala na vsej trnjevi poti svojega življenja. V trpljenju je sama vedno dejala: »Naj le trpim; nebeška krona je draga!«

In ko bi božični zvonovi morali lepi ovsiki fari oznanjati radost rojstva Gospodovega, so zadoneli zamolklo in zategnjeno v zadnji pozdrav dobri pokojnici. Bila je to ena izmed onih junaških slovenskih žen in mater, ki so najkrepkejši stebri pristne kmečke vernosti,

požrtvovalnosti in delavnosti. Njeno življenje je bilo ena sama težka pot dela, trpljenja, žrtev, odpovedi, samozatajevanja. Svojo bolezen dolgih 20ih let je nosila voljno in vdano. Lajšala si jo je sama z neprestanimi molitvami. Okoli njene bolniške postelje so bili nastlani katoliški listi: Bogoljub, Domoljub, Katoliški misijoni, zvezki salezijanske knjižnice in drugi. Vsako svoje delo na polju in doma, vsako težavo, vse do zadnjega je posvečala kot globokoverna kmečka žena svojemu Bogu. Zadnja leta so ji križi še poostrili trnjevo življenjsko pot. Kupo trpljenja je morala ta velika mučenica izpiti do dna. Kdor je spoznal tovrstne materinske boli, se morda čuditi, kako je mogla vse to prestati. Sicer samo četrt ure dolgo pot k farni cerkvi je vsa sklonjena, opirajoč se na palico, merila dolgi 2 uri; a prišla je tako vendarle k svojemu Jezusu, da jo je v svetem obhajilu zopet okrepcal z nebeško tolažbo, da ni omagala.

Blaga mama! Sedaj si prenehala biti zemška trpinka. Tvoj trnjevi venec se gotovo že blesti v siju nebeške božične svetlobi in lepote. O izprosi pri božjem Detetu, da bi še rasli med nami taki stebri slovenskih kmečkih žen in mater, kakor si bila ti!

1. Lurška kapela v skalnati duplini pri Budimpešti. (Postaviti jo je dala Marijina družba gospodov)

Skrivnostni klobuk

Neapeljska novela. Nemški napisal Hermann Frenken. — Prevedel in priredil Janko Moder.

Ko se je baron Svetokriški poslovil od duhovnika, si je znova priklical v spomin njegove besede. Skoraj proti lastni volji so začele te neko svojevrstno igro. Nenavadne domisljice, spočetka še negotove in, komaj porojene, že spet zavržene, so se križale v njegovih možganih. Ena od njih pa se je zmeraj bolj zgoščevala in si navsezadnje privzela čisto prijemljivo obliko.

Kaj je torej rekel gospod Ciril?

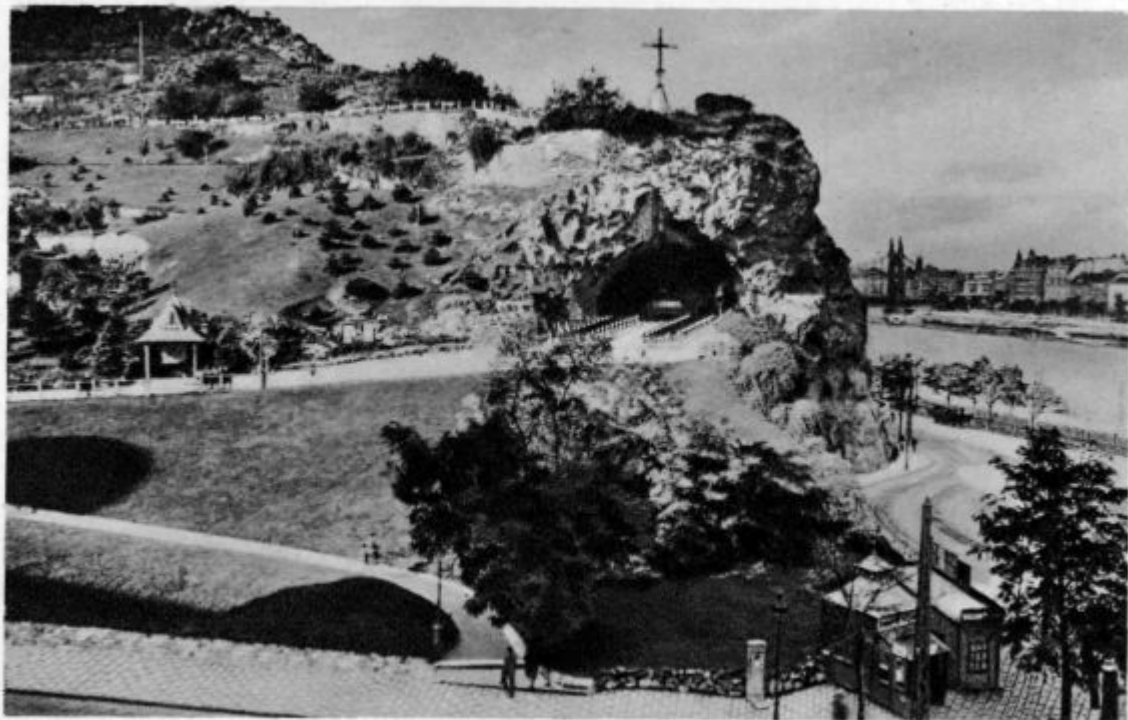
Da hoče čim bolj na skrivaj odpotovati iz Neaplja ali bolje rečeno: zbežati. Da bo prihodnji četrtek prišel v graščino z denarjem v žepu in da bo vpričo notarja, ki naj ga pokliče Svetokriški, narejena in spisana kupna pogodba; dalje, da se noče nič več vrniti v Neapelj, ker se mu je to mesto priskutilo, odkar ga ljudje tako zasledujejo, da, celo njegovo življenje ogražajo samo zato, da bi jim pripovedoval loterijske številke.

Te misli so bile, ki so si popolnoma osvojile moč baronove domišljije. Medtem je prišel pred svoje stanovanje v eni izmed hiš ob Cesti upanja. Tam je živel skupno s staro postrežnico, ki je bila poprej njegova vzgojiteljica, ko so Svetokriški še v sijaju živeli.

Baron se kar ni mogel odtrgati od te revne, stare žene, ki mu je vodila preprosto gospodinjstvo, kakor tudi ne od Salvatorja, edinega varuha svojega posestva na deželi, slabotnega sedemdesetletnega možička, ki sta ga potrli starost in bolezen.

Magdalena in Salvator sta bila vse, kar je preostalo od poloma hiše Svetokriških; vse drugo je bilo razprodano, zaigrano, zapravljeno. Noben od teh dveh pa ni prejemal plače; edino to je bilo, da sta lahko preostanek svojega življenja preživotala v hiši, ki jima je vsak trenutek grozila, da se bo podrla nanju.

V brezmejni vdanosti je Magdalena vse svoje prihranke zaupno izročila v baronove roke, ki je v eni sami noči pri igralni mizi izgubil vse, kar si je stara postrežnica v štiridesetih letih s trudom prihranila. Zdaj ni nič več imela in le z največjo težavo se ji je posrečilo, da je dobila zdaj pa zdaj od svojega gospodarja nekaj centesimov, ki jih je potrebovala za vsakdanje gospodinjstvo. To pa je dosegala s prošnjami brez najmanjšega očitka, s spoštljivimi, ponižnimi besedami, s slepo materinsko ljubeznijo do svojega sprijenega sina,

2. Vhod v duplino. (Na desni strani se vidi Pešta ob levem bregu Donave)

ki ga ni mogoče na noben način spraviti na pravo pot. Vse namreč, kar je storil baron Kornelij, je bilo v očeh stare žene lepo, veliko, vredno pohvale in odpuščenja.

Baron je bil na svoj način svoji tako vdani postrežnici tudi hvaležen. Bil ji je vdan, v kolikor je to sploh mogel biti. Ohranil je do nje spoštljivo mišljenje, ki ga nista mogla uničiti ne čas ne razbrzdanost.

Tožeči glas stare Magdalene je imel moč, da je preprosil tudi otrplo srce tega človeka, ki se je sicer zaprlo pred vsakim vplivom. Še je dremala v njegovi razdejani notranjosti senca ljubezni in mehkože in Magdalena je bila tista, ki jo je znala prebuditi.

Magdalena je zatisnila oči moji umirajoči materi — tako je premišljeval baron, ko je zdaj šel po stopnicah v svoje stanovanje — jaz pa ne morem ničesar več storiti zanj! Kako je bilo mogoče, da je prišlo tako daleč! V žilah mojih prednikov se je pretakala plemiška kri, celo nekaj krvi normanskih kraljev. Danes pa je njihov potomec prisiljen prodati zadnji kos svoje dediščine po očetu, da mu ne bo treba svoje časti vlačiti po klopeh sodne dvorane. In jutri bom prav tako reven kot Magdalena, brez vsakih gmotnih sredstev in sploh brez mesta, kjer bi si mogel zaslužiti svoj kruh.

V teh mislih je prišel do svojega stanovanja. Magdalena mu je že na praž prinesla pismo, ki mu ga je brž izročila. Vedela je, da je od njegove zaročenke, pa je upala, da ga bo to spravilo v dobro voljo, da ji bo tem rajši dal nekaj centesimov za vsakdanje potrebščine.

Baron pa je sedel v svoji delovni sobi za trhlo mizo in bral:

Dragi Kornelij!

Če bi vedel, kako težko pričakujem Tvojega odgovora na svoje zadnje pismo, bi mi gotovo že zdavnaj odgovoril.

Zdaj pa ne morem več čakati. Včeraj sem govorila s svojim varuhom, ki me je spet naganjal, naj mu čimprej vrnem, kar sem si pred letom izposodila. Zagrozil mi je, da me bo vrgel iz hiše, če mu ne bom v kratkem prinesla denarja. V tej stiski se torej obračam nate in Te prosim, da mi vsaj svetuješ, kaj naj storim. Mogoče mi lahko kaj vrneš? Ali pa izpolni najino vročo željo in se odloči za poroko, potem bom brez pomisleka lahko prodala svojo hišo in se preselila k Tebi.

Upam, da mi boš čimprej odgovoril. Do takrat Te pa pozdravlja

vsa Tvoja

Lenora.

Baronova roka je omahnila. Topo je bujlil predse v črvido mizo.

„In Jezus je napredoval v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh“ (Lk 2, 52)

»Prav tega je še treba,« je navsezadnje udaril s pestjo po mizi, da se je iz luknjic pokadila črvojedina. »Ni dosti, da sem sam v škripcih, ki si jih večjih predstavljati ne morem, zdaj mi pa še ti očitaš! V četrtek moram torej iztisniti čim več gotovine, to je prvo, kar moram in morem storiti. Če pa ne bom dobil denarja, je pa zastoj vsaka misel na poroko, zastoj in brez pomena moja plemiška čast, ki so bili nanjo moji predniki tako ponosni.«

V tem krogu so se še dolgo pleteničile njegove misli in navsezadnje se je med njimi pokazala tale zveza, ki se je z nepremagljivo močjo vsidrila v baronovi glavi:

Duhovnik bo prišel v graščino in prinesel denar s seboj. Graščina je čisto na samem, Salvator pa na pol gluhi in že ves otročji.

Sam pa mora v nekaj dneh vrniti denar človekoljubni družbi; če tega ne bi storil, potem: v imenu postave — v ječo!

Potem bi Magdalena od lakote ginila, ona, ki mu je zaupala vse svoje prihranke!

Graščina pa je čisto na samem in že deset let ni nobena tuja noža prestopila njenega

Sv. Družina (Moste-Ljubljana)

Marj. Wanisch-Ljubljana

praga. Pri Svetem Križu je ta duhovnik čisto nepoznan; v Neaplju pa ne bo živa duša vedela za njegov odhod. Torej — torej — — —

»S tem denarjem bi mogel rešiti čast svoje hiše in Lenori olajšati življenje,« si je ponavljal nesrečnež; »samega sebe bi rešil ječe in staro Magdaleno lakote.«

Ni mogoče povedati, kolikokrat je baron v nekaj dneh, ki so ga še ločili od četrtka, pretehtal v sebi te neprijetne in strašne misli.

Zdelo se mu je, da čas ne gre več naprej, tem bolj, ker skoraj sploh ni šel več na cesto, ampak se je zaklepal v svojo majhno delovno sobo, v sredo molčanja mrtve hiše, zatopljen v pogubno predéno svojih misli, ki ga je kar brez prestanka navijal. Kaj, če bi pisal gospodu Cirilu, da mu proda še oljični nasad, toda le pod pogojem, da mu obenem z denarjem za graščino prinese nekaj are tudi za nasad?

Vsak dan, vsako uro se je poskušal pogovoriti, da mu ne preostaja nič drugega in da ga naganja neka nepremagljiva moč. Samo to je še premišljeval, kako bi duhovnika izvabil v past in — — —

Edina težava je bila v tem, da bi se ne izdal, da bi nikjer ne zbudil nobenega sumničnja.

Moral je vse pametno zasnovati, pa bo gospod Ciril brez vsakega suma izgínil, kot kamen, ki ga človek vrže v vodo in ne pusti za seboj nobene sledi.

V takem premišljevanju je preživel baron Kornelij ponedeljek, torek in del srede. To

delovanje njegovih misli mu je navsezadnje postalo v neznosno trpljenje. Sploh ni več mogel ohraniti mirne krvi. Več kot enkrat se je zalotil pri tem, kako je pri svojih redkih sprehodih na cesti delal pozornost vzbujajoče kretnje in se zadeval ob ljudi, ne da bi vedel kako. Začel se je bati, da mu ne bi kdo prebral črnih misli iz potez njegovega obraza.

Ko sta prikipela nemir in nepotrpežljivost do vrha in se je njegovo telo kar stresalo kot v vročici, se je v sredo dopoldne vsedel v svoji sobi za trhlo mizo in napisal tole pismo gospodu Cirilu:

Prečastiti gospod!

Že danes bom odpotoval na svojo graščino, da bom tam uredil še to in ono. Tudi notar, gospod Krasnik, je že o vsem poučen; pravi, da ste z graščino napravili sijajno kupčijo. No, toliko slabše zame; to je pravična kazen za moje številne grehe. Toda prav zdajle sem se domislil, da sploh še nisva govorila o nasadu, ki obsega površino kakih dvajset oralov. Tudi tega bi vam istočasno prodal, če bi ponudili zanj primerno ceno. Glavna stvar pa je in ostane: plačilo v gotovini; kajti, Bog mi je priča, sinoči sem spet zelo nesrečno igral.

Pričakujem Vas torej za gotovo jutri. Vaš vlak odhaja 20 minut čez opoldne in približno v eni uri boste že lahko prišli v graščino.

Od postaje pojdite kar po poti skozi oljične nasade. Pustil bom vrtna vrata za vas

odprta. Lahko boste v graščini tudi prenočili; za Vašo udobnost bo vse na razpolago.

Na svidenje torej!

Potem je pisal še svoji nevesti v Milan:

Draga Lenora!

Upam, da Ti bom v kratkem lahko poslal nekaj denarja in tudi obširnejše pismo.

Do takrat Te pozdravlja

Tvoj

Kornelij.

Ob desetih je oddal baron pismi na pošto. Sam je odpotoval z vlakom 12-20 k Svetemu Križu; nihče ga ni spremljal. S tem je padla kocka usode.

* * *

Tudi gospod Ciril zase ni izgubljal nič časa.

Končno je bil torej že čisto blizu, da se mu izpolnijo najbolj goreče želje. Ne da bi zbudil sum, se bo lahko umaknil vsem nadlegovanjem in zasledovanjem, ki so doslej zastrupljevala njegovo življenje in so postala za naprej popolnoma neznosna.

Pisal je lastniku stanovanjske hiše, da je prisiljen v nujni zadevi odpotovati. Ker mu ni mogoče napovedati dneva svoje vrnitve, bo pustil ključ od stanovanja pri čevljarju Perku, svojem nečaku, ki bo po njegovih navodilih tudi pohištvo odpeljal.

Gospod Ciril je delal te predpriprave z neke vrste dobrovoljno škodoželjnim nasmehom, popolnoma prevzet misli, da bo lahko pošteno zaigral ljudem, ki so ga toliko časa nadlegovali.

Jutro četrtega aprila, tistega dogovorjenega četrtega, je nastopilo tako hitro, da skoraj tega opazil ni. Po svoji navadi je ob šestih odšel maševat v cerkev Odrešenja Gospodovega.

Ob tej uri so bili ljudje še preveč zatopljeni s pripravami za nastopajoči dan. Tako se je zgodilo, da je z debelo knjigo sv. Tomaža, pretaknjeno z bankovci, zapustil stanovanje, ne da bi ga preprosto ljudstvo nadlegovalo, in lahko prišel v bližino пристanišča, kjer so ga ljudje manj poznali. Toda ni se prej umiril, dokler ni prišel do najbolj oddaljenega konca mesta, v bližino mitnice, in si tam poiskal preprosto kavarno, kjer je popil svojo vsakdanjo skodelico kave.

* * *

Perko je pravkar odprl svojo trgovino, ko je vstopil gospod Ciril, da bi mu izročil ključ:

»Dobro jih imej spravljene do moje vrnitve. Imam opravka v bližini mesta in ne bi rad vlačil ključev po žepih s seboj.«

»Kaj ne bi hoteli, da bi vam tudi čevlje lepo očistil? Zdi se mi celo, da je podplat že

potreben popravila. Če imate torej še trenutek časa?«

»No, dobro,« je rekel duhovnik, Perko pa se je vneto lotil dela in hitro krpal luknjo.

In medtem ko je vlekel dreto, je nenadno omenil:

»Oh, da bi mi vsaj enkrat hoteli povedati kako dobro številko! Drugim ste pomagali, vaša lastna družina pa je odšla praznih rok!«

Gospod Ciril se je nasmehnil:

»Torej tudi ti spadaš k tistim, ki verjamejo govoricam o moji pomoči?«

»Oh, lepo vas prosim, storite kaj zame!«

Tedaj je duhovnik poskusil s šalo, da bi se znebil morečega človeka, in rekel:

»Potem pa poskusi kdaj s številka 23 in 40.«

»Oh, povejte mi vendar še eno,« je silil čevljar, »in do zadnjega diha vas bom imel za svojega dobrotnika!«

»No, potem pa še številko 66 pristavi,« je nadaljeval gospod Ciril. Mislil je, saj je končno ta številka prav toliko vredna kot kaka druga in, če ne bo zadela, bo mogoče vendarle s tem vsaj nekoliko ohladil igralsko strast svojega nečaka. Seveda ni pozabil še pristaviti:

»Pa nikar ne zastavi na te številke prevec visokega zneska!«

Perko je prekipeval v zahvaljevanju in v izlivu svoje hvaležnosti je tako vneto drgnil

(Foto-Alejnik, Poznań)

Ženska mladina (križarke)
pri Evharističnem kongresu v Poznanju

**XXXIV.
MEDJUNARODNI
EUCHARISTIČKI KONGRES
BUDAPEŠT
25-29. SVIBNJA 1938**

Evharistični kongres v Budimpešti (Letak)

čevlje svojemu duhovskemu stricu, da so se svetili kot ogledalo.

Potem je gospod Ciril ogrnil svoj plašč, vtaknil najljubšo knjigo, sv. Tomaža, pod pazduho, in se poslovil. Od morja pihajoči veter je napanjal njegov plašč kot jadro. Hitro je stopil še za nekaj trenutkov v bližnjo majhno cerkvico, da bi se priporočil varstvu božjemu in božjih svetnikov, potem pa zamišljen pohitel skoz skrivna vrata, ki so vodila na mrtvo ulico, da bi tako zmešal sled za seboj. Pospešil je korake vase zatopljen, ko je nenadno zaslišal za seboj, da ga nekdo kliče:

»Gospod Ciril, za božjo voljo vas prosim —«

»Kdo ste in kaj hočete?«

»Filip sem, klobučar; kaj me nič ne poznate?«

»Aha, radi bi me spomnili na moj neznan dolg? Vi ste mi —«

»Oh, ne, kaj pa mislite? Naj umrjem, če mi je kaj takega prišlo na misel! Toda prav zares sem revček, ki je blizu obupa. Prav včeraj je bil pri meni sodni izvrševalec in mi je zagrozil, da bo vse zarubil; poleg tega je moja žena bolna in štirje otroci hirajo od lakote. Toda poslušajte, lep nov klobuk imam, ki bi vam ga lahko prodal in ki sem ga nalašč za vas prihranil. To se pravi, prav za prav je bil za msgr. generalnega vikarja narejen, toda bil mu je premajhen. Zato ga pa vi zdaj vzemite, gospod Ciril, preden ga sodni izvrševalec z vsem drugim vred ne odnese in mi dajte na ta način kaj zasluzka, da bom lahko svoji ubogi Klari kupil zdravila.«

Duhovnik je preudarjal, da bi prav za prav nov klobuk ne bil odveč zanj, ko se ne bo več vrnil v mesto, in da bo s tem, če ga bo vzel, obenem pomagal nesrečnemu klobučarju. Filipova trgovina je bila na prvem uličnem ovinku, zato je šel z njim in položil nekaj lir na mizo.

»Toda, gospod Ciril, klobuk je vreden najmanj svojih dvanajst lir. Le pogledjte, kako sijajno vam pristoji s svo-

jim lepim svilenim trakom! Kako se sveti in je pri vsem tem lahek kot pero!«

»Tukaj imate deset lir zanj; več ni vreden. In zdaj z Bogom!«

»Pa tisti majhni dolg, ki ga imate še pri meni?«

Gospod Ciril ni hotel pustiti revčka, da bi še nadalje čakal na tisti majhni znesek, in je rekel:

»No, tukajle imate še tistih šest lir. Zdaj me pa pustite, da pojdem po svojih potih.«

»Pod enim pogojem, prečastiti! Oh, povejte mi še vsaj tri številke, tri zares lepe številke, ki bodo mene in moje rešile vse te revščine!«

In pri teh besedah je Filip že prijel za pero in čakal ponižno sklonjen na duhovnikovo napoved, da bi srečne številke brž prenesel na papir. »Oh, še zmeraj me pazljivo zasledujejo; pa saj bom kmalu rešen tega nesrečnega

mesta« — si je mislil duhovnik. »Zdaj bo, hvala Bogu, zadnjikrat.« In tako je res narekoval:

»Napišite štiri (to je bil srečni dan njegovega odhoda, 4. april), sedemdeset (to je bila kupna cena graščine v tisočih), in končno še devetdeset (to številko je kar na slepo srečo pridejal). Zdaj pa zares pozdravljeni in z Bogom!«

In s svojim lepim novim klobukom na glavi je končno prišel gospod Ciril na postajo prav takrat, ko je ura v zvoniku bila dvanajst.

Dvajset minut nato se je položil v kot voza tretjega razreda in stisnil pod pazduho svojo najljubšo knjigo, sv. Tomaža, ki je obsegala vso njegovo vednost.

»Pozdravljeno, za zmeraj pozdravljeno mesto, polno nevolje, poželjivosti in nevednosti!« je zavriskal v svoji notranjosti, ko se je začel vlak počasi premikati s postaje.

Bil je lep, vesel, a hladen pomladanski dan!

(Nadaljevanje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

»Sad velikega prizadevanja...« Ko je 15. decembra 1937 izročil sveti oče Pij XI. kardinalske znake novoimenovanim članom najvišjega cerkvenega kolegija, je dodal ob nagovoru do posameznih odlikovancev tudi več pomenljivih pripomb. Tako n. pr. se je pri bivšem belgrajskem nunciju H. Pelegrinettiju spomnil jugoslovanskega konkordata in poudaril, »da je bila ta pogodba sad velikega truda na obeh straneh in da ni imela po mnenju svete Cerkve nobenega drugega smisla kot smisel blagodatni za Jugoslavijo. Ne le cerkvene uredbe v Jugoslaviji, marveč tudi socialno in politično življenje cele dežele bi imelo samo koristi od tega.«

Ostre besede. Navada je, da sveti oče, kadar v javnih nagovorih graja morebitne ukrepe proti svobodi svete Cerkve po raznih državah, izbere kolikor mogoče rahle izraze. Pred božičnimi prazniki se je pa, govoreč o preganjanju katoliške Cerkve v Nemčiji — začuda razvnel in ovržel nasprotne trditve. Svet se čudi, da je sedanji režim v Nemčiji tako kljubovalno svojeglaven in da s svojimi razdiralnimi ukrepi tišči v pogin. Zadnji čas je celo prepovedal veliki misijski list »Weltmission der kath. Kirche«, ki je izhajal v sto tisočih izvodih. S tem bodo silno prizadeti katoliški misijoni v Aziji in Afriki.

Svet ga občuduje... Kardinal Mundelein (Chicago) navaja v svojem pastirskem listu, ki v njem imenuje sedanjega papeža Pija XI. najslavnejšega moža med sedaj živečimi, glavne njegove vrline. Med drugim hvali njegovo junaštvo, s katerim je prenašal hudo bolezen; dalje njegovo potrpežljivost in vdanost v trpljenje; njegovo odločnost in pogum, ko brani pravice svete Cerkve; njegovo vestno spolnjevanje visokih nalog in obveznosti. V vsem tem je papež lep zgled vsakemu škofu, duhovniku in vsakemu verniku.

Naj se zgledujejo krmarji drugih držav — nad Irsko! Dne 29. decembra 1937 so člani irske vlade po slovesni zahvalni službi božji med grmenjem topov prisegli na novo ustavo. Prisega je prežeta z globokim verskim čutom. Takole se glasi:

»V imenu svete Trojice, ki iz nje izvira vsa oblast in ki ji morajo biti podrejena vsa dela ljudi in državnih občestev, sprejemamo, odobrujemo in potrjujemo mi vsi, ki predstavljamo irski narod — sedanjo ustavo, s katero naj bo zavarovano dostojanstvo in svoboda človeške osebnosti, uresničen pravi socialni red, obnovljena edinstvo naše domovine in utrjeno soglasje z drugimi narodi. — Ob enem pa ponižno priznavamo vse svoje dolžnosti do našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je bil opora našim očetom v hudih, stoletja trajajočih borbah; hvaležno se spominjamo njihovih junaških in nepretiranih borb za upravičeno neodvisnost našega naroda in obljublamo, da bomo skušali delati za občni blagor z modro preudarnostjo, pravičnostjo in ljubeznijo.«

Dvojna priprava. Ogrski narod se čuti sila počaščenega, da je vprav Budimpešta izbrana za svetovno evharistično proslavo. Zato hoče to odliko tudi zaslužiti s tem, da bo poskrbel kongresu res sijajno obeležje, predvsem pa, da se bodo prav vsi sloji versko poglabili in duhovno očistili. Ljudski misijoni se vrše ob splošni udeležbi vernikov. Tridnevne bodo do konca maja 1938 (ko se prične kongres) tudi po vseh cerkvah v Budimpešti. V krajih, kjer ni mogoče vseh vernikov zajeti, se snujejo krajevni oddelki, n. pr. po uradih, tovarnah in delavnicah, kamor pridejo duhovniki, da jih pripravijo za sprejem sv. zakramentov. Kardinal Serédi je sam pisмено povabil vse ministre, voditelje uradniških oddelkov, tovarniške ravnatelje itd., da se tudi pripravijo na veliki evharistični dan. — Iz Amerike je prijavljenih za udeležbo na kongresu 40.000 kato-

ličanov. Večji oddelek se odpelje nato še v Sveto deželjo, mnogo pa v Rim, Lurd in Lisieux.

Vse narodnosti na mednarodnem Evharištičnem kongresu v Budimpešti bodo uvaževane. Slovencem je za lastno službo božjo odločena cerkev v bolnišnici sv. Elizabete, Hrvatom pa kapucinska cerkev. Obe sta v Budimu ob Donavi, nasproti poslopju državnega zbornice. Čez Donavo je tam speljan viseč most, ki pelje naravnost v središče Pešte. Budimski društveni dom je dodeljen Slovencem in Hrvatom za zborovanje.

Veličasten oltar izdelujejo v Budimpešti, ki bo na njem opravil ob sklepu Evharištičnega kongresa papežev zastopnik slovesno sveto mašo. Nad oltarjem se bo dvigal baldahin, narujen je po vzorcu onega, ki je v baziliki svetega Petra v Rimu. Stroške bodo krili z dohodki od prodaje kongresnih znakov, ki so jih naročili dva milijona.

Govorice o Konnersreuthu ne ponehajo. Kaj pravi k vsem dogodkom v življenju Terezije Neumann škof v Regensburgu?

L. 1927 je bila zamaknjenka Neumann 14 dni pod zdravniškim opazovanjem in se je izkazalo, da ni zaužila nikaže hrane. V teh letih pa po njeni izjavi tudi nobene pijače. Škofijstvu pa to ne zadostuje, ampak zahteva ponovne zdravniške preiskave; tej želji so se pridružili vsi bavarski škofje, prav tako tudi rimska kongregacija svetih obredov (4. avg. 1937). Terezija je pripravljena dovoliti zdravniško opazovanje, njen oče pa je to odklonil, oziroma zahteval take pogoje, ki so nesprejemljivi. Ob teh okoliščinah Cerkev ne sprejme nobene odgovornosti za resničnost, da živi Terezija brez hrane in tudi ne za kakovost vseh drugih izrednih dogodkov v Konnersreuthu. Zaradi tega škofijstvo tudi ne daje več dovoljenja za obisk v družini Terezije. S tem pa ni rečeno, da velja ta škofova izjava kot končno veljavna rabsodba.

Znak verske obnovitve je tudi pravilno praznovanje cerkvene poroke, ki jo vpeljuje katoliška mladina na Francoskem. »Mladi katoličani — tako poroča pariški list »Croix« — spoznavajo svojo vero tudi pri poročnem obredu. Ogibljejo se vse pretiranosti v zunanji opravi in obleki; tako imenovani »luksus« zaničujejo, prav tako vso posvetnost, ki je tu in tam na dnevnem redu ob takih prilikah. Poročno slovesnost nastavlja ob osmih zjutraj; med poročno mašo s posebno liturgijo pristopita ženin in nevesta k svetemu obhajilu in povabita tudi prijatelje, da se udeležijo istih pobožnosti z njima. Zakrament sv. zakona ima zaradi tega v očeh navzočih vse lepši in vzvišenejši, v resnici verski pomen, ki ga je doslej po večini zakrivalo zunanje veličje.«

Kdo bo povrnil škodo, ki jo je napravila vojna v Šanghaju na Kitajskem? Poročilo pravi, da je v predmestju Čapej uničena tudi klinika, ubožnica in bolnišnica katoliškega misijona. Apostolski vikar more svoja semenišča vzdrževati le z miloščino, ki jo sproti naprosi. Tudi sloveče jezuitsko vseučilišče bodo morali zapreti, če ne bo kmalu pomoči.

Mučeništvo. Vrhovno vodstvo lazaristov je obveščeno, da so meseca oktobra 1937 kitajski banditi ugrabili in umorili misijonskega škofa Schravena in še sedem drugih katoliških misijonarjev, med njimi dva Francoza in dva Holandca. — Banditov menda res ne bo nihče ukrotil, če jih ne bodo Japonci.

Glavna hiba ... V stolnici v Freiburgu je imel škof msgr. Besson pri letni skupščini švicarske mladinske zveze pomenljiv govor. Iz njega povzamemo samo oni del, ki vsebuje uvaževanja vredno resnico, veljavno tudi za naše razmere. Rekel je: »Treba nam je čiste, res odločne in navdušene mladine. To boste vsi, če nosite Jezusa v svojih srcih. Zlo današnjega časa ni v tem, da se toliko sovražnikov bori zoper Cerkev, marveč bolj v tem, da so oni, ki hočejo biti dobri, nedelavni, leni in brezbrizni, in da ne store tega, kar morejo da bi Kristus zavladal ...«

Novi časi — nove potrebe. V Fossano (mesto v Piemontu, južno od Turina) so imeli misijon, ki je imel to posebnost, da so misijonarji šli pridigovat izven cerkve na javne prostore, v tovarne in vojašnice. Križna procesija se je razvrstila ponoči; pri spomeniku padlih vojakov so ponovili krstno obljubo. Na večer pred evharistično procesijo je spovedovalo 50 duhovnikov daleč čez polnoč. Sv. obhajilo so prejemali verniki pri 10 oltarjih.

25 letnica evharistične straže na Dunaju. Ob času mednarodnega Evharištičnega kongresa (1912) na Dunaju je bila ustanovljena evharistična straža mož v ta namen, da bi se duh velikega kongresa ohranil v oni svežosti, ki je vredna te svečane prireditve in poklonitve evharističnemu Zveličarju. Po mnogih dunajskih cerkvah je bila vpeljana »sveta ura«, pri kateri se moške združujejo, da počaste sveto Evharištijo in opravijo pravne molitve. Za 25 letnico evharistične straže so imeli moške in fantje 8 dnevno misijonsko obnovo s končno procesijo, ki jo je vodil kardinal Innitzer. Navzoč je bil tudi predsednik Miklas v sredi velike množice mož — ki jih je bilo okoli 5000.

Kaj vse jih plaši te uboge režimovce v sovjetskem paradizu! Zveza brezbožnikov v Ukrajini je pisala sovjetski vladi, naj preprovo spovedovanje, češ da je nevarno, da bi duhovniki, ki vladi niso naklonjeni, utegnili izve-

deti kakšno vojaško skrivnost. V svoji satanski vnemi so brezbožniki neprekosljivi. Ker se jim pa delo ne odceda, kakor bi radi, je sovjetska vlada naročila, da se vežba sedaj 100 tisoč novih agitatorjev za brezbožno službo. Stroške za to morajo kriti delavske družbe.

Vredni bratci prekucuhov v Sovjetiji so voditelji onega dela Španije, ki zasluži pridevek »Rdeča Španija«. Da se postavijo in pokažejo kot stoprocentni komunisti, so kratkoma prepovedali »tako zvane« božične praznike, češ da imajo ti dnevi meščanski in nazadnjaški značaj.

Dobra naprava. V vratislavski škofiji bo skrbela ondotna benediktinska opatija (Grüssau) za posebno šolo, namenjeno izobrazbi cerkvenih služabnikov, cerkvenikov i. dr. Ta šola bo samo osemtedenska. Bodoči cerkveniki se bodo uvedli v cerkveno liturgijo, se bodo vežbali tudi v latinščini toliko, da bodo mogli razumeti cerkveni koledar, poiskati mašo v veliki knjigi — misalu, in da bodo umeli cerkvene simbole — znake. Za naprej bodo dobili cerkveniške službe v vratislavski škofiji v prvi vrsti prosilci, ki so obiskovali take tečaje.

Prvi župnik v Mostah. Na novega leta dan je bil umeščen kot župnik dosedanji dušni pastir Miha Jenko. Pri cerkveni slovesnosti je imel govor škof dr. Gregorij Rožman.

V daljši avdienci pri sv. očetu je bil sprejet ministrski predsednik Stojadinović, ko se je decembra mudil v Rimu. Z državnim tajnikom kardinalom Pacelijem se je Stojadinović presrčno razgovarjal 40 minut.

Ljubljanska škofija. Ob priliki, ko je obhajal 60letnico rojstva, je bil novomeški prošt Karel Čerin imenovan za častnega konzist. svetnika. Katoliške organizacije so pa napravile jubilarntu na čast slavnostno akademijo ob navzočnosti zastopnikov javnih oblasti in povablencev. — Zadnji čas so bili umeščen i gg.: J. Burnik (Zg. Tuhinj) kot župnik in dekan na župnijo Vrhniko; Alfonz Jarc (Sv. Planina) na župnijo Stari trg ob Kolpi; J. Kete (dekan, Vrhnika) na župnijo D. M. v Polju; Jožef Kapus (kaplan, Dole pri L.) na župnijo Leskovicu. — Imenovani so bili za žup. upravitelje gg.: M. Radoš (Stari trg ob K.) za Nemško Loko in Sp. log; Ivan Sladič (D. M. v P.) za Mokronog; Jožef Klemenčič (kpl. na Vačah) za Leše; Anton Stanonik (kpl. v Vodicach) za Zg. Tuhinj; Fr. Markež, župnik v Zagorju, oskrbuje župnijo Sv. Planino; Al. Zupanc, ž. upr. v Šmihelu pri Ž., oskrbuje tudi Zagradec; Anton Gole, ekspozit na Grosupljem, oskrbuje župnijo Št. Jurij. — Premeščeni so bili gg.:

Ivan Knafelj (ž. upr. Leše) za kaplana v Črnomelj; Srečko Huth iz Črnomlja k D. M. v Polju; Ivan Dolšina iz Moravč v Vodice.

Vzornemu duhovniku. Dne 22. decembra 1937 je po kratki bolezni umrl msgr. Bruno Kratzig, hišni prelat sv. očeta, upokojeni katehet, notar in blagajničar škofijskega ordinariata v Trstu, star 71 let. Po osemletni službi v dušnem pastirstvu je deloval 24 let kot katehet na meščanskih šolah, zadnjih 17 let pa v škofijski pisarni. Bil je zelo pobožen duhovnik, mož molitve, v svoji službi vesten in natančen. Umrl je dobro pripravljen in z Bogom združen. Velika tržaška Marijina družba se ga bo vedno hvaležno spominjala. Saj je bil v družbi trajna pomoč; vodil je skoraj vse sprejeme v družbo. S svojo izredno gostoljubnostjo je omogočil marsikateri misijon in marsikatero duhovne vaje za družbo in župnije po teh krajih. Gostoljubne hiše †msgr. Kratziga, kjer so našli duhovniki in redovniki, od blizu in daleč, ljubezniv sprejem in dobro postrežbo, bomo tu v Trstu zelo pogrešali. Bog daj blagemu gospodu večni mir in vrednega naslednika.

Umrl je pred božičem na Blokah pri svojem bratu župniku upokojeni župnik Jožef Švigelj v starosti 66 let. Služboval je v Zagorju, Poljanah, Senožečah, Harijah, na Vrhpolju pri M. in kot župnik na Polici. Pokojni je bil dober basist in se je do zadnjega trudil za lepo in pravilno cerkveno petje. R. i. p.!

V Trziču so o božiču pokopali telesne ostanke domačina Janeza Teuerschuh, ki je župnikoval dolgo vrsto let v Podgradu (Istra), kjer je posvetil vse svoje moči ondotnemu ljudstvu. Pogreba se je udeležilo 15 gg. duhovnikov; poslovil se je od njega v imenu vseh navzočih dekan M. Škerbec.

MARIJINE DRUŽINE.

Župnija sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Na praznik Brezmadežne, dne 8. decembra, se je tudi v naši mladi župniji ustanovila dekliška Marijina družba z naslovom Brezmadežne. — Na novo je bilo sprejetih 42 kandidatinj. Nekaj družbenk, ki so bile sprejete že prej po drugih kongregacijah v mestu, je pa zdaj prestopilo k družbi v domači župniji in so svoje posvečenje ta dan obnovile. Tako šteje nova Marijina družba 50 članic. Druga družbena zavetnica je devica in mučenica sv. Neža.

V novoustanovljeni družbi bodo — upamo — pridno delovali štirje odseki, i. s.: evharistični, misijonski, bolniški in tiskovni odsek. V župniji se je boriti z mnogimi začetniškimi težavami, pa jih bomo pod vnetim vodstvom

g. duhovnega pomočnika vse premagali. Vse članice bodo pač po svojih najboljših močeh pridno pomagale in zlasti skrbele, da se jim bodo pridružila še druga res dobra dekleta lepe bežigrajske župnije. Vsaka novodošla lepo pozdravljena! Saj bo pristop le v njeno dušno srečo! Naj novoustanovljena Marijina družba raste in prospeva na večjo slavo Brezmadežne, v ponos župnije in korist družbenic.

Dol pri Hrastniku. Po prizadevanju voditelja naše Marijine kongregacije smo tudi dekleta iz Dola (23 po številu) pohitele k sv. Jožefu nad Celje, v Dom duhovnih vaj, kjer smo v tihi zbranosti, notranji poglobitvi, iskreni molitvi in premišljevanju ob globoko v srce segajočih govorih doživele blagoslov in srečo, ki je edinole v dobro opravljenih duhovnih vajah. Vse prenovljene in poživljene smo se vračale domov. Iz smehljajočih obrazov in blestečih oči je dekletom odsevala notranja dušna zadovoljnost. Srce nam je prekipevalo blažilne zavesti, da smo zdaj tem bolj zbližane z Bogom in tesneje strnjene pod plašč Brezmadežne — naše Matere.

Naj bodo te vrstice zabeležene v čast božjo, v slavo Brezmadežne in v spodbudo tistim dekletom, ki še niso nikdar opravile takih duhovnih vaj.

Sv. Lenart nad Škofjo Loko. Ne moremo se še ponašati z velikim številom, pa upamo, da bomo tudi v tem oziru kmalu napredovali, saj se pripravlja na Marijino družbo v Marijinem vrtcu 70 deklic in 40 dečkov. Naša dekliška Marijina družba šteje 38 članic. Kongregacijske dolžnosti skušamo vestno izvrševati. Marijansko življenje združujemo z evharističnim. Poleg rednih shodov smo imele pretečeno leto od 19. do 21. marca duhovne vaje. Članice so se jih udeleževale polnoštevilno. Zunanjo skupnost smo okrepile z izletom v Dražgoše (15. avgusta) in z uprizoritvijo igre »Po trnju do cvetja«. S čistim dobičkom smo napravile par prtov za domačo cerkev. Naj bi bila naša družba vsekdar v čast naši fari. V to vsak čas, Marija, blagoslavljal nas!

Železniki. Pred prvim petkom novembra 1937 je umrla vzorna članica tukajšnje dekliške kongregacije Ivanka Zupanc. Pokojna je bila navdušena prosvetna delavka, odbornica prosvetnega društva, dekliške Marijine kongregacije in cerkvena pevka; poleg tega pa goreča čistilka presv. Srca Jezusovega, s katerim se je združevala v vsakdanjem sv. obhajilu. In ker se Jezus v svoji ljubezni ne da prekositi, je Ivanko odtrgal od sveta in jo vodil k sebi na goro popolnosti po najkrajši poti, po poti trpljenja. Od tedaj, ko jo je pred 9 leti obiskala bolezen, je bila z malimi izjemami privezana na dom, in križ se je vrstil za kri-

žem. Najtežji izmed vseh pa je bila strašna zapuščena, ki jo je, ko je bila oropana vsakdanjega sv. obhajila in odtrgana od prosvetnega dela, ki ga je tako ljubila, mučila leta in leta. V tej grenki preizkušnji je pa vztrajno upala v Boga in se ga še tesneje oklenila. Vso bridkost je darovala za uspeh dekliške M. družbe. Sestra Ivanka, ki si tako junaško prenašala bridkost življenja, prosi za nas, da te bomo mogle posnemati in se vedno bolj posvečati Jezusu in biti zveste hčere Marijine.

Za praznik Brezmadežne se je dekliška Marijina družba v Metliki pripravljala s tridnevnimi duhovnimi vajami. 8. XII. smo pristopile v polnem številu k mizi Gospodovi. Popoldne je bilo sprejetih 28 deklet v kongregacijo. 28. XI. 1937 smo pokopali v Novem mestu članico naše Marijine družbe: Marijo Oberman iz Drašč. Bila je zvesta Mariji do zadnjega diha.

OPAZOVANJA

Ženinom in nevestam. Nedavno je sveti oče Pij XI. zopet sprejel večje število mladih zakoncev. Spregovoril jim je med drugim tole:

»Družina so otroci, ki vam jih Bog podari; duše, ki jih Bog zaupa vaši čuječnosti, vaši skrbi in vzgoji. Otroci so zares njegovo največje darilo, njegov dragoceni blagoslov — ne samo za posamezne družine, marveč za vse narode. Otroci bodo enkrat to, kar ste vi, kar boste iz njih naredili s svojim zgledom, s svojimi nasveti in navodili, ki jih boste otrokom dali za življenje. Prevzeli ste torej nase veliko odgovornost; pridobili ste pa tudi veliko zaslugo za družbo in za Cerkev; kajti družba pričakuje od novih družin dobrih državljanov..., Cerkev pa novih vernikov, ki bodo zvesto izvrševali njene svete postave.« Papež jim je nato podelil apostolski blagoslov.

Mir ljudem na zemlji... Svetonočno petje nebeških duhov je napovedalo mir vsem, ki so Bogu po volji. Bolj pa ko se svet oddaljuje od volje božje, bolj se vriva med ljudi razdvojenost, sovraštvo, preganjanje, borba in vojna. »Zvezo narodov« so ustanovile države v upanju, da bi se zagotovil ljubi mir med narodi. Toda v zvezi nastajajo krize, razkoli, nesoglasja, ločitve. Kje naj iščejo zdaj narodi zaslombo, kje dobe zagotovilo miru? Edino katoliška Cerkev je ona ustanova, ki hrani in uči nauk Kristusov, ki je nauk ljubezni in pravičnosti. Ali bodo prišle države, ali bodo prišli voditelji držav in narodov do prepričanja, da veljajo zanje ista n r a v s t v e n a n a č e l a in postave, kakor za posameznike! Če se bodo tega zavedali in po tem uravnavali državniška krmila — bo prenehalo drago oboroževanje, se bo naselil dragoceni mir med narode.

Basen. Dva dni pred božičem je napravil nebeški Oče veliko svečanost v azurni palači. Vse kreposti so bile povabljene, same ženske čednosti. Nič gospodov, same gospé. Zbrale so se torej kreposti, druga poleg druge, velike in majhne. Male so bile prikupljivejše in lepše od velikih, vse pa so si bile stare znanke in prijateljice med seboj. Nebeški Oče pa vendarle opazi dve lepi postavi, ki se — kakor videti — nista poznali. Zato prime eno za roko, da bi jo predstavil drugi. »D o b r o d e l n o s t« — zakliče nalahko in se obrne do druge, da bi opozoril nanjo. »H v a l e ž n o s t« pristavi obenem, ko se ta ozre na »Dobrodelnost«. Obe kreposti sta se začudeno spogledali, kajti prvič sta se tu srečali.

IZ POGLAVJA O VZGOJI

Tako naj govore in zahtevajo vsi, ki spadajo v družbo staršev. Neki naročnik »Domoljuba« (na Gorenjskem je doma), ki hodi v šolo tega lista že 50 let, je za ta jubilej zapisal tudi tole:

»Po sili razmer morajo danes slovenski katoliški starši trpeti, da velik del učiteljstva ne vzgaja otrok tako, kakor katoliški starši hočejo. Naj odločilni krogi že vendar enkrat začno resno misliti in delati na to, da bo vsaj bodoči učiteljski naraščaj vzgojen po željah katoliškega slovenskega naroda; zakaj samo učitelj, prešinjen s katolištvom v besedi in dejanju, bo pravi slovenski učitelj. Komur odločna volja slovenskega naroda ni mar, naj se ne sili v slovenske učiteljske vrste in naj išče pravico do 'svobode in mišljenja' drugod, ne pa pri vzgoji slovenskih katoliških otrok.«

ANEKDOTE

Poglavitna reč... K znanemu župniku Kneippu sta prišla ženin in nevesta. Napovedano je bilo spraševanje krščanskega nauka, ki je zaukazano pred poroko. Nevesta se je prav dobro odrezala; ženinu je pa trda predla. Župnik je bil v zadregi. Ni si znal drugače pomagati, kakor da je naročil, naj čez en mesec še enkrat prideta. Med tem časom bo imel ženin dovolj priložnosti, da bo ponovil in izpopolnil, kar manjka.

Nemalo se je pa začudil župnik Kneipp, ko sta zakonska kandidata potrkala že čez en teden; zato je brž ugovarjal: »Saj sem naročil, da pridite šele čez en mesec!«

»Prečastiti« — se izgovarja nevesta, ki je hotela na vsak način priti v zakonski jarem, »saj ta ni tisti. Zdaj sem pa drugega dobila, ki zna ves Katekizem iz glave.«

Ali je storil svojo dolžnost? V Berlinu je neki gledališki igralec šaljivih vlog močno ža-

lil bogatega bankirja. Pred sodiščem se je pa dal pogovoriti in je obljubil, da odstopi od tožbe in kazni, če pride igralec ob določeni uri v bankirjevo pisarno in tam vpricho vseh prosi odpuščenja. Kakor določeno, se drugi dan zglesi šaljivec v bankirjevi hiši, odpre vrata in vpraša: »Prosim, ali ne stanuje tukaj gospod Tausig?« »Ne!« pravi bankir. »Ta stanuje eno nadstropje više.« Zdaj zakliče igralec glasno in razločno: »Potem pa prosim tisočkrat odpuščenja« — in zgine.

Knjiga resnice. Ko je pred 25 leti umiral veliki švedski pesnik Avgust Strindberg, naturalist, mož brez Boga, je imel v roki katoliško izdajo Svetega pisma NZ in rekel: »To je edina knjiga, ki vsebuje popolno resnico.« — Njegova hči Greta je to pripovedovala, ki je pozneje postala katoličanka. Strindberg sam pa te milosti ni prejel. Vse življenje ga je vznemirjal in mučil nepokoj in dvom. Prav na pragu sv. Cerkve se je ta bogoiskalec preselil v večnost... Njegova beseda pa naj bo opomin za vse...

Kaj je pohlevnost? Na postajah na Saškem so obešene plošče s svarilom: »Kdor na tla pljune, plača 5 mark kazni.« Kljub temu odpre na neki saški postaji popotnik okno in pljune ven. Namerilo se je pa, da je prav takrat šel mimo sprevodnik, pa mu je priletel pljunek prav na nos. Ta pa, dobrodušen Saksonec kakor je bil, pogleda potnika in pravi: »Vi imate srečo! Če bi bili na tla pljunili, bi morali plačati 5 mark kazni.«

Ali bi bil kdo od nas storil tako?!

Kaznovana laž. Karlček stoji v železniškem vozu pri odprtem oknu. Oče ga opozori, naj ne gleda ven, da mu veter klobuka ne odnese. Svarilo ni nič izdalo. Naenkrat potegne oče sinku klobuček z glave, ga skrije in se dela, kakor da ga je veter odnesel. Deček v jok. Oče ga čez čas potolaži: »Če boš priden, bom zažvižgal, pa bo klobuk prišel nazaj.« In res, zažvižga; klobuk je že na glavi. — Nato sta se mati in oče mirno razgovarjala. Kar naenkrat zgrabi Karlček očetov klobuk, ga trešči skozi odprtino in zakliče smehljaje: »Očka, še enkrat zažvižgaj!« — Kako sta potem žvižgala — zgodba ne pove.

RAZNO

Ali naj se bolnikom smrtna nevarnost ne razodene? V Berlinu imajo duhovniki in zdravniki delovno občestvenost. Med drugim so nedavno razpravljali tudi o vprašanju, če naj se bolnikom razodene nevarnost bližnje smrti. Član te skupnosti je to reč takole razrešil: Pravi kristjan bo znal tudi umreti, zato ni razloga, da bi mu resnico prikrivali. Pri slabih, notranje zdvojenih bolnikih se bosta duhovnik

in zdravnik domenila, kaj storiti. Drugače pa velja pravilo: Odkrito ravnanje najbolj utrjuje zdravnikovo veljavo pri bolniku in pri njegovih domačih.

DUHOVNE VAJE

Sveti dnevi duhovnih vaj za žene od 28. XI. do 2. XII. 1937 v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani nam bodo ostali v trajnem spominu. Takega notranjega veselja si nihče predstavljati ne more. G. voditelj nam je trikrat na dan s poučnimi govori pomagal, da smo se resno zamislile v najvažnejša vprašanja, ki zadevajo zveličanje duš. Prelepa podoba Device Mogočne v domači kapeli, ubrano petje pri sv. maši in vzpodbudni zgledi čč. sester so nam privabili solze v oči. Z materinsko ljubeznijo so skrbele za naš dušni in telesni blagor. Vrnile smo se vse srečne in zadovoljne na svoje domove. Zato toplo priporočam tudi drugim, naj si privoščijo to nepopisno srečo. Vsi smo potrebni močne duhovne opore. — Udeleženka duhovnih vaj.

Duhovne vaje za dekleta na Mali Loki bodo od 12. do 16. februarja, in od 5. do 9. marca 1938. Lepo povabljen! — Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

NAŠE SLIKE

Za 80 letnico Lurda smo dali na ovitek sliko lurške bazilike s spodnjo cerkvijo rožnega venca. — Poleg lurške panorame in votline smo dali natisniti dve sliki lurške votline, ki jo je dala napraviti kongr. gospodov v Budimpešti na desnem bregu Donave. — O tej Marijini družbi bomo v prihodnji številki objavili več zanimivih podatkov. — Za Evharistični kongres v Budimpešti smo dobili tri vrste letakov; enega vidimo v zelo zmanjšanem obsegu pričujoče številke. — Slika sv. Družine za cerkev nove ljubljanske župnije v Mostah je delo slikarice gđc. Marjete Wanisch, Florijanska ulica 12, Ljubljana. Slikarica je povzela v svojo skupino podobo Marije Pomočnice z Brezij.

ODGOVORI

T. T. v L.: Na vaša vprašanja in izvajanja, ki o njih v našem listu ni lahko odgovarjati, samo tole: »Kjer ni kaznujoče postave, tam narava sama kaznuje«, in »Nikdar ne more biti zdravstveno prav, kar je nraštveno napačno«.

M. Ž. Kaj naj rečemo za pomirjenje vaše vesti? — Osebam, ki jih begajo dvomi zaradi preteklih spovedi, je težko odgovoriti kratko »da«, ali »ne«. Na široko razpravljati pa zasebnih zadev v listu ne moremo, če niso take, da bi tudi drugi bralci kaj od tega imeli. — To, kar ste napisali na štirih straneh pisma, bi raje razložili spovedniku (temu ali onemu) in se po njegovi razsodbi ravnali. Toliko lahko pristavimo, da nave-

dene mladostne zablode iz šolskih let najbrž niso bile težkega značaja, da bi jih označili kot smrtno grehe, ker ni bilo zraven pravega spoznanja. Kardar koga motijo taki dvomi, naj vzame katekizem v roke in prebere — kar smo že večkrat svetovali na tem mestu — vprašanje 299. Kdo stori smrtni greh? — »Smrtni greh stori,

kdor stori kaj zoper božjo voljo v važi stvari, in sicer tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj.«

Pozneje, ko človek doraste in če lepo živi, seveda vse strožje presoja in obsoja mladostno lahkomišelnost; toda zaradi tega prejšnji pregreški ne postanejo večji ali težji.

Svetovati bi pa bilo, da napravite enkrat življenjsko (dolgo) spoved, če je še niste — potem pa mir!

PROŠNJE IN ZAHVALE

A. M. Št. V. se zahvaljuje † škofu Slomšku in † Frideriku Baragu za ozdravljenje v težki boleznii brez operacije. — Mar. družbenka Z. S. se priporoča vernim dušam, božjim svetnikom, Brezmadežni za ljubo zdravje in druge dobre namene. Priporoča se tudi B. sodrudnikom v molitev za rešitev iz stiske. — M. B., Karlovec, se zahvaljuje presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J., sv. Janezu Bosku za uslišane prošnje. — Neimenovana se iskreno zahvaljuje sv. Judu Tadeju, sv. Antonu Pad. in sv. Antonu Pušč. za ozdravljenje živine in se priporoča še vnaprej. — Mar. družbenka se priporoča v imenu Jezusovem in Mar. svetemu Judu Tad., † škofu Baragu in sv. Janezu Bosku za zdravje in druge namene.

DOBRE KNJIGE

Dobre dekliške igre so redke. V prvem zvezku zbirke »Ljudski oder« je izšla prav primerna igra g. Davorina Petančiča, kaplana v Vojniku, z naslovom »Žena s srcem«. Igra obravnava beg deklet v mesto in pokaže usodo izgubljenk, ki se vtačajo domov umret; predočuje pa tudi blagoslov in srečo onih deklet, ki jih čuva v materiini priprošnji Marija — žena s srcem.

Za svečnico izide v omenjenem listu nova igra istega pisatelja, »Goreča svēča«. List »Ljudski oder« nudi tudi mnogo pobude in snovi za dramsko udejstvovanje. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani in stane za vse leto (240 str. drobnega tiska) 80 dinarjev. — Hkrati se naznanja še ena nova dekliška igra, prevedena iz flamščine. Igru je naslov »Sveta Cecilija«. Spisal jo je znani belgijski redemptorist p. Jožef Boon, ki si je pridobil nevenljivih zaslug za odločno katoliško in umetniško globoko preusmeritev belgijskih odrov. Ta igra, ki v njej nastopajo samo: Cecilija, njena mati in njen anđel varuh ter zbor deklet, je v oblikovnem pogledu popolna novost in je prevedena na več jezikov. — Zadostuje naročilo po dopisnici, naslovljeni na Jugoslovansko knjigarno v Ljubljani.

Katekizem o katoliški akciji. Priredil univ. prof. dr. Al. Odar. (Cena v podrobni prodaji 5 din. Naroča se pri upravi lista »Mi mladi delavci«, Pred škofijo 1/L. v Ljubljani.)

Te knjižice, ki razlađa vse, kar je treba vedeti o Katol. akciji, v obliki vprašanj in odgovorov, te knjižice — pravim — smo bili zelo potrebni. Saj govorimo in modrujemo o KA že leta, pa končno le nismo imeli čisto jasnih pojmov, kaj je KA, kako potrebna je, kako se loči od drugih organizacij, kaj je njeno notranje in zunanje de-

lo, v kakšnem razmerju je do politike itd. Katekizem nam vse to kratko in jedrnat pove. Ker se od Cerkvi neprijaznih krogov večkrat sliši, da ima KA politične namere in cilje, naj ovržemo to neresnično trditev z vprašanjem in odgovorom iz gori navedenega Katekizma: Vpr. 30.: »Kaj pomeni — Katoliška akcija je duhovna? — Katoliška akcija je duhovna, pomeni, da je takšna, kakor je Cerkev, da torej ni politična, ne gospodarska, ne prosvetna in ne socialna.« — Vpr. 75.: »Ali morejo biti strankarsko-politične organizacije pomožne sile Katol. akcije? — Strankarske politične organizacije ne morejo biti pomožne sile Katoliške akcije, zato da se obvaruje KA vsakega videza strankarsko-političnega delovanja.«

Nekaj vprašanj je nekoliko težjih; na splošno bo pa mogel vsakdo, ki knjižico pazljivo prebere, razumeti ustroj te potrebne dejavnosti in način, kako se bo mogel sam udeleževati, kako naj se udeležujejo kot pomožne sile že obstoječe katoliške organizacije.

Verno srce — veselo srce. (P. D. Considine, dr. J. — v prevodu Karmela na delu pri Ljubljani. Broš. 5 din, vezano 10 din.)

Dušam, ki si prizadevajo za popolno zblizanje z Bogom v veri, upanju in ljubezni — je pisana ta knjižica. Naslovi kratkih razmišljanj, ki jih je 30, pa kažejo, da so globoki nauki prav tako namenjeni tudi drugim vernikom. Opozorjamo zlasti na naslove: »Zaupaj v Boga«, »Božja previdnost«, »O bistvu popolnosti«, »Raztresenost v molitvi«, »Mali greh« i. dr. — Nekatera razmišljanja so naslovljena zlasti za malodušne in v notranjosti razdrapano osebo, n. pr. odlomek z naslovom »Napačno mišljenje o Bogu«, ali »Napačen odnos« (t. j. napačna sodba o razmerju do Boga). Duhovni voditelj takim kliče: »Mislite milo in veselo na Boga. Ne tratite časa z malodušnostjo. Nepristano razgrizevanje v preteklost in prihodnost ovira razmah (dušnih) sil. Ne prepuščaj se čemernosti, če si pobit, ampak obujaj dejanja upanja in ljubezni.«

Božična misijonska prireditev. Misijonska knjižnica 8. zv. Cena 8 din. Izdala in založila uprava »Katol. misijonov«. Knjižica vsebuje več otroških prizorov, več misijonskih pesmi za predavanje itd.

»Novine«, katoliško glasilo Slov. krajine, stopajo v 25. leto. »Novine« so budile narodno zavest, branile katoliška načela, prestale boljše-vidsko vladno, pa imajo tudi največ zaslug, da se je Slov. krajina pridružila Sloveniji. Cena na posamezni naslov je 30 din.

Uvodni članek v prvi številki je napisal prevzvišeni knezoškof lavantinski g. dr. Ivan Jožef Tomažič. Uprava v Črensovcih, Prekmurje.

Uredništvu poslani Koledarji za 1938: Misijonski koledar — s številnimi slikami, ki kažejo prirodno življenje še poganskih rodov širom zemlje, njih pomanjkljivo obleko, divje igre, nenavadne okraske i. dr. Cena 10 din. Groblje. — Ave Maria-koledar obsega 246 strani v veliki osmerki. Ima tudi nekaj angleških sestavkov — in precej slik. Letos je že 25 letnik. Cena 50 ct. Izdali slov. frančiškani v Ameriki. — Kalendar Sreca Jezusovega. 35 letnik. Cena 8 din. Črensovci. — Kalendar Gospine Krunice. Izdaje Dominikanska naklada »Istina«, Zagreb—Maksimir. Cena 10 din. Poučna vsebina.

Mohorjeve. Knjižni dar zadnje pošiljate je mnogovrsten. Razveselili smo se predvsem koristnega, časa in potrebam primerne molitvenika, ki ga družba imenuje »Družinski mo-

litvenik«. Spretno je sestavljen. V kratkem obsegu nudi vse, kar je predvsem potrebno. Kar posrečena je pa misel, dati našim ljudem v roke obrednik za prejem sv. zakramentov, združen s kratkimi nauki. Ta del je bil nujno potreben, pa bo tudi mnogo koristil. Molitvenik je opremljen s sličicami, ki bodo zlasti med mašnimi molitvami olajšale umevanje in pripomogle do boljše udeležbe svete daritve. Simboli štirih evangelistov na platnicah so lep okrasek; znaka sv. Marka in Luka sta pač pre malo različna. Če bi bilo še nekoliko več pesmi (besedilo) za ljudsko petje — bi bilo seveda še bolj ustrezno.

Preko morij v domovino. (Jakob Grčar.) Za večino naročnikov so — tako se zdi — potopisi najbolj mikavni. Malokomu je dano, da bi se osebno seznanil s tujino. Potopisi so nadomestilo, četudi nepopolno, za doživljanje po tujem svetu, za opazovanje tujih šeg in običajev. Vožnja iz daljnega Vladivostoka po morjih v domovino je jugoslovanski dobrovoljec J. G. mikavno, dasi skromno opisal. Sličice berivo močno pozivljajo.

Bajtarji. (Jan Plestenjak.) 91. zvezek Moh. knjižnice. — Pisatelj je povzel snov iz sodobnega življenja, ko štrkajo na vrata bednih domov kaplje komunističnih zablod, ko razni plačani in neplačani agitatorji spravljajo prevratne načrte med revnejše sloje in povzročajo še večje nezadovoljnost. — Da bi se socialno vprašanje osvetlilo v jasni luči krščanske pravičnosti in ljubezni, bi bilo treba večjega zasnuka in globlje, vsestranskega razmišljanja; kajti iz majhne povesti se utegne nepoučen bralec kolikor toliko prepoznati z mislijo, kakor da je na eni strani zgolj krivica in tlačenje, na drugi pa samo množica, ki gara in trpi.

Povest je pisana živahno in lepem, klenem in domačem jeziku.

Mohorjev koledar je knjiga, ki roma od rok v roke, ki spremlja naše Mohorjane vse leto. Družba in urednik skrbita, da je vsako leto mikavno po slikah, po opremi in po vsebini zlasti lep-slovni. Med našimi pisatelji, ki so letošnji koledar obogatili z dragocenimi prispevki, so Finžgar, Pregelj, Jalen, Bevk, Plestenjak, Sonja Severjeva in Lea Faturjeva.

Slovenske večernice. Z naslovom »Izgnani menihi« opisuje pisatelj Ivan Zorec s čudovito prožnostjo domače, pristno narodne, jedrnate in zgoščene govornice zgodovino starih redovnikov in okolišča ob času razpusta. Pripovedovanje o takratnih razmerah je zanimivo in privlačno prepleteno z družinskimi dogodilji in snovitvami, kakor so se razpletali takrat. Na prvi pogled bi bralec mislil: Tole pa ne bo kaj mikavno; pa je vprav nasprotno. Knjiga je na moč živahna in privlačna po vsebini, še bolj pa po slogu, izražanju in klenem jeziku. G. pisatelj je s svojim neznim čutom za pristnost s številnimi duhovitimi reki in rečenicami prepojenega narodnega jezika storil našemu jeziku veliko uslugo, zlasti če pomislimo, kako se slovenska govornica tu in tam po časopisih grdo pači in mrevari. — Le iz pogovorov, ki v njih pada beseda, kakor da duhovniki niso bili naklonjeni šoli, ali da so bili manj izobraženi, bi utegnil kdo napraviti napačno sodbo.

Življenje svetnikov. Najnovejši sešitek prinaša opise svetniških oseb za avgust. Knjiga »Življenje svetnikov« bo dragocena, kadar jo bomo imeli v celoti za vse cerkveno leto pred seboj. Zato pa težko čakamo, da pride zadnji zvezek. Zal, da se bo v tem času toliko posameznih zvezkov poizgubilo. Pa naj bi se za 2 meseca skupaj postreglo, da bo hitreje vse pri rokah.

VSEBINA: Članki: Pomisleki proti Lurdu. (J. Šimenc.) — Sv. Alfonza Ligvorskega pobožnost k Materi božji. (Vinko Lovšin.) — Kaj menite: 2. Zakaj Bog ne udari? (J. Langerholz.) — Kongres Kristusa Kralja v Poznanju. (J. Kalan.) — Pesem: Simeonova molitev. (Fr. Neubauer.) — Starost in mladost v slovenskih pregovorih. (J. Šašelj.) — Slovenska mati. (A. K.) — Listek: Sarivnostni klubok. (H. Frenken — J. Moder.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Mar. družine. Opazovanja. Razno. Anekdote. — Dobre knjige itd. — 8 slik v bakrotisku.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 10 Lir. v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubac« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubac« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za februar 1938.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: **Popolno uničenje brezbožnega komunizma.** | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: **Spreobrnjenje Parijeev v Indiji.**

Mesečni zavetnik: Blaž, škof in mučenec (3.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija	
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Ignacij, škof, muč. Svečnica Blaž, škof, muč. Andrej, Korsini, sp. Agata, devica, muč.	Varstvo mladine pred pohujšan. Materi in verska vzgoja v druž. Bolniki in njih strežniki Spoštovanje predstojnikov Zenini in neveste	Ljublj., sp. oš. boln. Ljublj., bogoslovje Trboje Begunje pri Cerkn. Koroška Bela	Celje, šolske sestre Petrovče Zalec Gotovlje
6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5. po r. Doroteja, m. Romuald, opat Janez Mata, spozn. Ciril, Aleks., šk. e. n. Skoastika, dev. Lurška M. B. 7 sv. ustanoviteljev	Sree Jezusovo v družinah Izpeljava našega konkordata Sirjenje dobrega tiska Bogoslovna semenišča Redovniki in redovnice Skrb za sv. čistost Redovni in duhovniški poklici	Sela pri Šumberku Kočevska Reka Hotedrška Mirna Ljublj., Lichtenturn Trstenik Zabnica	Teharje Griže Sv. Peter v Sav. dol. Galicija Polzela
13 14 15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. predp. Katar. R. Valentin, muč. Faustin in Jov., m. Agaton, papež Francišek Klé, m. Simeon, škof, muč. Julijan, mučenec	Posvečevanje nedelje Rešitev zakrknjenih grešnikov Katoliška akcija Pokorščina do sv. očeta Katoliške kinopredstave Potrpežljivost pri vzgoji Duhovne vaje in misijoni	Hotič Rádovica Bela cerkev Zallog Sp. Šiška v Ljublj. Lahovče Duplje	Polzela Kozje Sv. Peter pod Sv. g. Podšreda
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. predp. Elevt., šk. Feliks, škof, muč. Petrov stol v Ant. Peter Dam. šk., e. uč. Matija, apostol Valburga, devica Matilda, devica	Pridigarji in kateheti Edinost med katoličani Misijonarji in misijonski poklici Izvrševanje papeževih okrožnic Apostolstvo mož in fantov Rojaki v tujini Čiščenje Srca Marijinega	Leše Banjaloka St. Vid pri Brdu Kolvrat Vavta vas Novo mesto, ž. boln. Uršna sela	Podčetrtek Sv. Vid na Planini Sv. Marjeta na Plan. Olimlje Dobje
27 28	Nedelja Poned.	3. predp. Gabrijel Roman, opat	Skrb za duhovno življenje Brezposelni in trpeči. Umrli	Šmartno ob S., usmil. Preloka	Pilštanj "

Odpustki za februar 1938.¹

1. Torek. Bl. Viridijana. P. o. istim kakor 15. dan.

2. Sreda, prva v m. Svečnica. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 2. čl. br. N. Lj. G. v br. cerkvi; 3. čl. r. v. br. danes ali v osmini; 4. čl. škap. br. karm. M. b.; 5. onim, ki nosijo beli škap., še molijo za osvobodjenje sužnje; 6. čl. Marijine družbe; 7. čl. družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v v. danes ali v osmini; 10. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 24. dan; 11. istim kakor 15. dan. — V. o. — Dalje p. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

3. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

4. Petek, prvi v m. Sv. Jožef Leoniški. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost sv. S. J. in prejmejo spravno sv. obh.; 2. čl. br. sv. R. T. kakor večera; 3. čl. br. sv. S. J.; 4. istim kakor 15. dan.

5. Sobota, prva v m. Sv. Peter Krstnik. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 15. dan.

6. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred

izp. sv. R. T. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap.

8. Torek. Sv. Janez Matski. P. o. čl. br. z belim škap., če v br. ali žup. c. molijo za osvobodjenje sužnje.

15. Torek. Bl. Andrej. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v žup. c., kjer ni redovne.

19. Sobota. Sv. Konrad. P. o. istim kakor 15. dan.

22. Torek. Sv. Marjeta Kortonska. P. o. istim kakor 15. dan.

24. Četrtek. Sv. Matija. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., ako molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

27. Nedelja, zadnja v m. Pustna. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v. — V cerkvah, kjer je vpeljano tridnevno čiščenje zadnje pustne dni, dobe pod nav. pogoji p. o. vsi, ki obiščejo sv. R. T.

¹) P. o. pomeni popolni odpustek; br. = bratovščina; br. c. = bratovska cerkev; žup. c. = župnijska cerkev; v. o. = vesoljna odveza tretjerednikom; r. v. = rožni venec; čl. = člani; sv. R. T. = sv. Rešnje Telo; N. Lj. G. = naša Ljuba Gospa; p. n. sv. o. = po namenu sv. očeta; sv. z. = sveti zakramenti; sv. obh. = sv. obhajilo; sv. S. J. = sv. Srce Jezusovo;

Cena Bogoljubu:

V Jugoslaviji stane:
za posamezne naročnike 20.— din,
za naroč. pri poverjenikih 18.— din.
Za inozemstvo je določena cena,
ki odgovarja višini 24 din.
Za Avstrijo 3.— šil.
za Češkoslovaško . . . 15.— Kč.
za Francijo 12.— fr.
za Italijo 10.— lir
za Ameriko —50 dol.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT.6/II

Slovenski dom

JE NAŠ CENENI POPOLDNEVNIK, KI GA
SVOJIM ČITATELJEM TOPLO PRIPOROČA-
MO. IZHAJA VSAK DELAVNIK OB 12 IN
STANE MESECNO SAMO 12 DINARJEV. ZA
ONEGA, KI SI NE MORE NAROČITI »SLO-
VENCA« JE »SLOVENSKI DOM« POPOLNO
NADOMESTILO. PIŠITE NA DOPISNICI
UPRAVI »SLOVENSKEGA DOMA« V LJUB-
LJANO, NAJ VAM POŠLJE NEKAJ ŠTEVILK
LISTA NA OGLED.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3023

Dr. Franc Derganc
šef-prim.kir.odd.v.p.
Ordinira: II.—I.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodneje.

Nove vloge vsak čas razpoložljive,
obrestuje po 4%, proti odpovedi po 5%.

HERSAN ČAJ

DELUJE dobro pri obolenju želodca, jeter
in ledvic.
POMAGA pri arteriosklerozi in hemoroidih.
POLAJSUJE muke in bolečine pri revmatizmu
in protinu.
UBLAŽUJE bolečine pri mesečnem perilu in
meni.
ODSTRANJUJE motnje pri debelenju in
napravi vitko.

Dobiva se v vseh lekarnah.

Reg. S. br. 19.830/930

ZOBNI KAMEN

velika nevarnost!

Na notranji strani zob se tvori nevarni zobni kamen, kateri lahko tudi najbolj zdrave zobe razmaja, tako da končno izpadejo. Ni vsaka zobna pasta dobra, da Vas obvaruje te nevarnosti.

Skrbite torej malo več za svoje zobe — uporabljajte Sargov Kalodont! V Jugoslaviji vsebuje samo Sargov Kalodont sulforicinoleat dra Bräunlicha, ki odpravlja polagoma zobni kamen in prepreči njegovo ponovno tvorjenje.

Prijetno poživilo: Kalodont voda za ustal Koncentrirane sestavine, izborno razkuževalno sredstvo, varčno v uporabi.

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU
